

ลูกเบ็ด

Jamsai
ชนิดเอโรล่า
ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน

"เลิกร้องได้แล้วคุณ" เขาร้องห้าม ทว่าน้ำตาของเธอกลับไม่หยุดไหล
หน้ามอมแมมเหมือนลูกแมวเปียกฝน จนเขาใจอ่อนยวบ "หลบมาร้องให้นี่มา"

มือหนาแกะกระดุมเสื้อสูทสีเทาควั่นปุหรืออกเผยให้เห็นเสื้อยืดเนื้อดีสีขาว
ขณะที่มืออีกข้างก็คว้าข้อมือตึงหญิงสาวเข้ามาเกี่ยวใกล้ๆ กดศีรษะทะลุสวดยแนบกับ
อกเสื้อ แล้วขยับเสื้อสูทคลุมศีรษะเธอไว้กับแผงอกตึงแน่น

"ร้องให้พอ เดี่ยวผมดูต้นทางให้"

ทว่าป็นรสกลับเย็นนิ่งตะลึง ขยับริมฝีปากไม่ออก แล้วก็ไม่กล้าเขี่ยอนตัวเอง
แม้แต่น้อย พยายามไล่เรียงความคิดว่าเกิดอะไรขึ้นกับเธอกันแน่

เคยดูซีรีส์เกาหลีมาเยอะ เธออยากมีพระเอกกางเสื้อวิ่งฝ่าฝนไปด้วยกัน แต่ที่
ศิรินทำออกจะแปลกๆ ซอบกล แหย่ให้เธอร้องให้แล้วก็ดึงเธอมาหลบในเสื้อสูทของ
ตัวเอง...ตรรกะอะไรของเขาเนี่ย!

ลูกเปิดซินเดอเรลล่า

นิธ เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2173-6

ภาพประกอบ horiyan / Shutterstock.com
watcharahpong jantara / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรรม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 359 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

เมื่อเรื่องราวดำเนินมาถึงบทสุดท้าย ในที่สุดเจ้าชายก็ได้ลงเอยกับหญิงสาวผู้งดงาม และอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุขตราบถ้วนจนนิรันดร์... น่าเสียดายที่นั่นเป็นเพียงเทพนิยายปรัมปราที่เคยฟังเท่านั้น

ที่เลิฟเกิร์ลขึ้นมาแบบนี้ ก็เพราะในชีวิตจริงของ 'ปัทมสี' ไม่เคยได้พบเจ้าชายแสนดีอย่างในนิทานเลยนะสิคะ จะมีก็แต่มาเพียหนุ่มหล่อร้ายแสนเย็นชาผู้บังเอิญปรากฏตัวขึ้นทุกครั้งที่เธอต้องการความช่วยเหลือ ส่วนหญิงสาวเองก็เป็นเพียง 'ลูกเบ็ดขี้เหร' ที่มีชีวิตไม่ต่างจากซินเดอเรลล่าตอนอยู่กันคร่ำ

เมื่อชีวิตไม่ดังงามอย่างฝัน แล้วนิทานเรื่องนี้ยังจะลงเอยด้วยดีหรือไม่สุดท้ายแล้วเจ้าชายมาเพียกับลูกเบ็ดซินเดอเรลล่าจะได้เคียงคู่หรือต้องจากไกลมาลุ่นและเอาใจช่วยพวกเขาไปพร้อมกันเลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

'นัธ' เป็นคนกรุงเทพฯ โดยกำเนิด ตอนเด็กก็ชนตามประสาเด็กต่างจังหวัดที่แวดล้อมไปด้วยต้นไม้ใบหญ้าและแม่น้ำ พอโตขึ้นหน่อยก็เข้าไปเรียนต่อที่กรุงเทพฯ กว่าจจะรู้ว่าหนังสือนิยายหน้าตาเป็นอย่างไรก็ราวๆ มัธยมสอง เรียกว่าติดใจและเริ่มอ่านมาเรื่อย จนมาเริ่มหัดเขียนจริงจังก็ตอนมัธยมปลาย จากเขียนเล่นๆ ก็ปรากฏว่าชอบจริงจัง เลยตั้งใจว่าสักวันจะเป็นนักเขียนให้ได้

ทว่าระยะทางกว่าจะไปถึงเป้าหมายของคนเราไม่เหมือนกัน บางคนอาจจะพุ่งตรงสู่สิ่งที่ฝัน สำหรับของนัธ เรียกว่าอ้อมโลก ฉะไปทางโน้นเฉียงไปทางนี้ กว่าจะมีนิยายรักเรื่องแรกออกมาก็นานทีเดียวค่ะ นิยายรักเรื่องแรกของนัธ เริ่มต้นจาก 'ให้รักเคียงเรา' ต่อด้วย 'จับรัยมาชนรัก' 'หมั่นด้วยใจ หมายถึงรัก' 'เล่ห์ล่อมรัก' 'พลอยเหลี่ยมเพชร' 'กลบภูเขา' 'สาปกาหนดา' และ 'ลูกเบ็ดซินเดอเรลล่า' ที่คุณผู้อ่านถืออยู่ก็นับเป็นเล่มที่ 8 ค่ะ ขอขอบคุณที่ติดตามกันมาอย่างต่อเนื่องนะคะ

หวังว่าคุณผู้อ่านจะสนุกกับตัวหนังสือในนิยายเหมือนที่ครั้งหนึ่งนัธเคยรู้สึกตอนอ่านนิยายครั้งแรกค่ะ

เข้ามาพูดคุยกันที่เฟซบุ๊ก 'นัธ' <https://www.facebook.com/nutwriter> ได้เลยคะ

นัธ

บทที่ 1

บัณรสีไม่ชอบต่อคิวร้านอาหาร!

นอกจากไม่อยากเสียเวลาแล้ว เธอยังไม่อยากเปลืองเงินกับอะไรที่
สุดท้ายก็ไม่พ้นกองอยู่ในท่อระบายน้ำ ทว่าความจำเป็นทางการเงินทำให้
ตลอดหลายสัปดาห์ที่ผ่านมาเธอต้องยืนต่อคิวซื้ออาหารตามคำสั่งของ
ลูกค้าที่ใช้บริการแอปพลิเคชันสั่งอาหาร บ่อยครั้งต้องรอกิวนานร่วมชั่วโมง
แต่ถ้าการรอคอยนำมาซึ่งค่ากินอยู่และค่ารักษาพ่อ บัณรสีก็ยินดี

"คิวที่สามสิบห้าได้แล้วค่ะ"

หญิงสาวรีบสาวเท้าไปหาพนักงาน พร้อมจ่ายเงินค่าบะหมี่เจ้าดัง
ย่านเยาวราช ก่อนย้อนกลับมาหย่อนอาหารลงในกล่องโฟม แล้วเคลื่อนรถ
ออกไปบนถนนท่ามกลางการจราจรอันแสนคับคั่ง

หวนนึกถึงเสียงประซดประชันของลูกค้าเจ้าของบะหมี่ที่เพิ่งวางสาย
บัณรสีก็เร่งเครื่องยนต์ลัดเลาะไปตามถนนใหญ่ด้วยความลนลาน รีบวิ่ง
ไปถึงทางม้าลายข้างหน้า แต่คงเพราะไม่ทันสังเกตเห็นน้ำมันเครื่องเลอะ
บนพื้น รถของเธอจึงไถลลื่น ด้านขวาของกันชนชุกกับประตูดยนต์คันหนึ่ง
เข้าจนเกิดเสียง

กรรม! ฉะนั้นรถอะไรไม่เฉี่ยวคันเฉี่ยวรถหุ แล้วดูท่าเจ้าของรถจะเป็นคนใหญ่คนโตที่เดียว คะเนจากผู้ชายสวมสูทดำทำทางซิ่งซังที่ก้าวลงมา จากที่นั่งข้างคนขับ หน้าตาดุดันแบบที่บ๊อริสเคยเห็นในหนังไม่มีผิดเพี้ยน "ซีรอลยังงัยน้อง ไม่เห็นเหรอว่ามีรถจอดอยู่" ชายคนนั้นชี้ไปยังรอยถลอกบริเวณประตูหลังฝั่งเดียวกัน

บ๊อริสปลดหมวกกันน็อคออก ผมยวสลวยทิ้งตัวลงบนลาดไหล่ ก่อนยกมือขึ้นพนม

"หนูไม่ได้ตั้งใจจริงๆ ค่ะพี่ พี่มันนั่นจริงๆ"

ชายคนนั้นก็มอมองพื้นที่มีรอยน้ำมันเครื่องก็คลายสีหน้าเคร่งขรึมลง แต่ก็ยังไม่วายถามเสียงแข็ง

"แล้วจะรับผิดชอบยังงัยละน้อง"

เจอคำถามนี้บ๊อริสถึงกับหน้าเผือดสี เหงื่อเม็ดเล็ก ๆ ผุดซึมขึ้นบนหน้าผาก ริมฝีปากสั่นด้วยความร้อนใจ "หนูไม่มีเงินจริงๆ ค่ะพี่ แค่ว่าค่าส่งอาหารวันนี้ยังไม่พอจ่ายเลยคะ พี่ช่วยบอกนายของพี่อย่าเอาความหนูเลยนะคะ หนูไหววะคะพี่"

ถ้าลงไปคุกเข้ากับพื้นแล้วช่วยเปลี่ยนใจผู้ชายตัวใหญ่ได้ บ๊อริสคงทำไปแล้ว แต่ที่ทำได้ก็เพียงพนมมือไหว้อย่างนอบน้อม ชายคนนั้นดูอีกอักมองกลับไปยังคนขับรถที่เปิดกระจกลงมาแล้วกวักมือ

"นายให้ขึ้นรถ จะไฟเขียวแล้ว"

บ๊อริสยังไม่ทันเห็นหน้าผู้เป็นนาย ผู้ชายคนนั้นก็เปิดประตูแล้วก้าวเข้ามาบังช่องว่างนั้นจนมืด

"ไปเถอะ!" แม้ไม่เห็นหน้าเจ้าของน้ำเสียงทรงอำนาจแฝงความรำคาญ แต่ก็ทำให้หญิงสาวรู้สึกประหวั่นพรั่นพรึงได้ ดีเหมือนกันที่ไม่เห็นหน้าไม่เช่นนั้นเธอคงปากคอสั่น พุดผิดพุดถูกเป็นแน่

"ขอบคุณมากนะคะพี่ ผากขอบคุณเจ้านายของพี่ด้วยนะคะ"

ปัทมศรีพนมมือไหว้ มองรถหรูเคลื่อนตัวออกไปเมื่อสัญญาณไฟจราจร เปลี่ยนเป็นสีเขียว รถหรูขนาดนี้ค่าซ่อมคงเหยียบหมื่น แต่เธอหาเงินได้แค่หลักร้อย จะเอาเงินที่ไหนไปจ่าย โชคยังดีที่เขาคัดตราคาญแบบนี้

เสียงแตรจากรถที่แล่นมาทางด้านหลังดังขึ้นให้เธอออกรถ ปัทมศรี จึงรีบปีงรถออกไปตามเส้นทางที่ระบุไว้ในแผนที่ ทว่ายิ่งใกล้พิกัดในแผนที่เท่าไร หัวคิ้วของหญิงสาวก็ยิ่งย่นเข้าหากันจนเป็นโบ เพราะพื้นที่โดยรอบไม่ได้แออัดเต็มไปด้วยตึกรามบ้านช่องอย่างที่ลูกค้าอธิบายไว้ทางโทรศัพท์ แต่กลับเป็นตึกแถวร้างเรียงกระจายกัน มีคนอาศัยบางตา เธอสอดส่ายสายตาไปมาอย่างระแວดระวัง พิกัดอยู่ข้างหน้าอีกไม่ถึงสิบลเมตร มันไม่ใช่บ้านคน แต่เป็นโกดังร้างย่านชานเมือง

ความกลัวทำให้ปัทมศรีหยุดรถไว้บริเวณลานซีเมนต์ตรงทางเข้า ด้านหน้าพลาถกตโทรศัพท์หาลูกค้า

"บ้านลูกค้าอยู่ตรงไหนคะ หนูใกล้ถึงแล้วค่ะ แต่ไม่แน่ใจว่าใช่รึเปล่า"

"ฉันว่าจะโทรศัพท์ไปหาพอดี ฉันออกมาแล้วละ รอไม่ไหว"

"อ้าว แล้วบะหมี่ของลูกค้าล่ะคะ มีคนอยู่บ้านไหมคะ หรือให้คนข้างบ้านรับไว้แทนได้ไหมคะ"

"ไม่มีใครอยู่บ้าน แล้วคนข้างบ้านฉันก็ไม่สนิทด้วย"

"แล้วจะให้หนูทำยังไงล่ะคะ หนูก็บอกแล้วว่าคนเยอะ แต่ลูกค้าก็ยื่นกรานจะรอ"

"เอ๊ะ จะมาโทษฉันได้ยังไง รอนานแบบนี้ใครจะหิวท้องรอไหว" ปลายสายตวาดแว๊ด

"แล้วค่าอาหารพวกนี้ล่ะคะ"

"เธอเก็บไว้กินเองแล้วกัน แค่นี้ะ ไม่ต้องโทรมาอีกล่ะ" ยังไม่ทันจะคำน ปลายสายก็วางไปเสียแล้ว ค่าอาหารนะไม่เท่าไร แต่ค่าส่งที่ปาเข้าไปตั้งสองร้อยกว่าบาทเนี่ยสิ ใครจะรับผิดชอบ

วันนี้คงเป็นวันชวยแน่ๆ นอกจากเฉี่ยวรถคนอื่นแล้ว บัณรสียังถูกเบียดค่าส่งอีกต่างหาก เธอลองโทรศัพท์ไปปรึกษาบริษัทให้บริการแอปพลิเคชัน ทางนั้นยินดีช่วยเรื่องค่าส่ง เพราะเขามีประวัติการทำงานดี ส่วนบะหมี่ห้าห่อก็เก็บไว้เป็นมื้อเย็นของแม่และพี่สาวแทนแล้วกัน

จังหวะที่เก็บโทรศัพท์ลงกระเป๋า กำลังจะติดเครื่องมอเตอร์ไซค์ ลู่ๆ เสียงปิ่นก็ดังเบรียงขึ้น พร้อมเสียงกรีดร้องแหลมของเธอ ตามมาด้วยเสียงเอะอะของผู้ชายสามสี่คนด้านในโกดังร้าง

แม้จะยังไม่เห็นตัว แต่บัณรสีก็นึกพยายามสตาร์ทเครื่องอีกครั้งเพื่อขี้อหนีไปจากที่นี่ แต่เจ้าแก๊งของพ่อกลับส่งเสียงแตรดังๆ แล้วหยุดทำงานไปเสียเฉยๆ ใช้มารวมสิบห้าปีดันมาเสียเอาวันที่จำเป็นเนี่ยะ

เสียงฝีเท้าที่กำลังดังมาจากด้านในโกดังร้างทำให้บัณรสีอับจนหนทาง เหลียวซ้ายแลขวาก็ไม่เห็นอะไรที่พอกำบังตนเองได้ นอกจากกองสังกะสีและเศษเหล็กกองโตบริเวณหน้าโกดัง เขาว่าที่ที่ปลอดภัยที่สุดก็คือที่ที่เสียงภัยที่สุด บัณรสีคงได้พิสูจน์ความจริงในวันนี้

เธอทิ้งมอเตอร์ไซค์คาไว้ตรงนั้นแล้ววิ่งสุดฝีเท้า แทรกตัวเข้ามาหลบอยู่หลังกองแผ่นสังกะสีผุๆ มองลอดช่องว่างระหว่างสังกะสีไปด้วยหัวใจเต้นรัว วินาทีแห่งความเป็นความตาย เงินทองไม่ได้สำคัญอีกแล้ว บทสวดอะไรที่พอนึกออก เธอก็ขมมาท่องในใจจนหมด

ชายในชุดสูทสีดำสองคนเดินขึงขังออกมา เหลียวซ้ายแลขวาไม่เห็นเจ้าของมอเตอร์ไซค์ จึงเปิดกล่องโฟมหยิบถุงก๊วยเตี๋ยวขึ้นมาดู

"สงสัยเป็นคนแถวนี้ผ่านมალ่มั้ง กูบอกมึงแล้วว่าอย่ายิงซู้อั้วเวรนั่น"

"ก็มันกวตืนนายนี้หว่า เป็นมึงก็ทำแบบกูเหมือนกัน แล้วนี่จะทำไ้กับไอ้คนขี่มอเตอร์ไซค์นี้ดิวะ"

"กูว่าคงหลบไปได้ไม่ไกล"

"มึงไปทางโน้น เตี่ยวูกูดูทางนี้เอง"

เห็นสองคนนั้นแยกย้ายกันไปคนละทาง บัณฑิตก็แทบกลั้นหายใจกลัวแม้แต่ว่าลมหายใจของตนจะผลักรให้แผ่นสังกะสีเขยื้อน เธอยังตายตอนนี้ไม่ได้ หากเธอตายแล้วใครจะดูแลบ้านและจ่ายค่ารักษาพ่อ

ชายคนนั้นเดินผ่านหน้ากองสังกะสีแล้วอ้อมไปทางด้านหลัง ไม่ต่างจากอีกคน เธอกำลังจะถอนหายใจโล่งอก จู่ๆ ประตูโรงงานก็ถูกเลื่อนออกชายสองคนนั้นจึงรีบวิ่งมารอรับผู้เป็นนาย

"นายจะกลับแล้วหรือครับ"

ผู้ชายที่ถูกเรียกว่า 'นาย' ยังหนุ่มมาก สุธสีเทาคว้นบุหรืสั่งให้เรือนกายสูงใหญ่ราวกับนายแบบตุ๊กเครื่องขริมและทรงอำนาจ เรือนผมตกต่ำ กรอบหน้ามีแนวกรามแกร่งที่เด่นชัด รูปร่างเรียวยาวซ่อนดวงตาสีดำจัดทำให้ใบหน้าดูกระด้างดุตัน จมูกโต่งแหลม ริมฝีปากหยักได้รูปสวย ผิวสีน้ำตาลแบบคนที่เล่นกีฬากลางแจ้ง พอประกอบเข้ากับเรือนร่างล่ำสันยิ่งส่งเสริมความน่าเกรงขาม หากไม่ได้เจอกันในสถานการณ์คับขันแบบนี้ บัณฑิตคงคิดว่าเขาเป็นนายแบบที่กำลังถ่ายนิตยสารธุรกิจ

แต่พออยู่ในช่วงความเป็นความตายแบบนี้ บัณฑิตไม่นึกคิดถึงรูปลักษณ์หล่อบาดตา นอกจากอยากหนีไปให้เร็วที่สุด

"กลับเถอะนิพนธ์" ผู้ชายคนที่ยืนใกล้เขาคือคนเดียวกับผู้ชายที่ลงจากรถยนต์หุรุคั้นนั้น

"แต่ว่านายครับ มีคนแปลกหน้าเห็นเรื่องวันนี้ะครับ"

ผู้เป็นนายหรือตามองไปรอบๆ ก่อนหยุดจ้องอยู่ตรงกองสังกะสีที่บัณฑิตซ่อนตัวอยู่ หรือว่าเขาจะเห็นเธอซ่อนตัวอยู่ในนี้

"ก็แค่ผู้หญิงคนหนึ่ง" เขาแสยะยิ้มเหี้ยม แหวดายามจ้องมองทางนี้บ่งบอกว่า... *เขารู้!*

บัณฑิตเหวี่ยงอแดกพลัก แทบหยุดหายใจยามเห็นผู้ชายที่ชื่อนิพนธ์เดินมาทางนี้

"นิพนธ์... กลับ!"

"แต่ว่านายครับ..."

"กลับ!"

ไม่มีใครกล้าปฏิเสธเมื่อนายออกคำสั่ง ทุกคนเริ่มแยกย้ายกันตามหน้าที่ของตน ช่วงขายาวก้าวมาที่รถพรางหันมองทางกองสังกะสีอีกรอบริมฝีปากของเขาบิดเป็นรอยหยัน แวตาคมกริบเปล่งประกายกล้าที่บั้นรสีดูไม่ออกว่าเขากำลังยิ้มเยาะรีเปล่า

ครูเดี่ยวรอดคันนั้นก็เล่นออกไป แล้วรถตู้คันยาวสีเทาเข้มติดฟิล์มดำมืดก็เล่นจากด้านหลังมาจอดด้านหน้าโกดังร้าง ก่อนที่ชายอีกสองคนจะหิ้วปีกผู้ชายหน้าตาปูดบวมเหมือนถูกซ้อมออกมาจากด้านใน ท่อนขาอ่อนปวกเปียกถูกลากถูกลู่กั๊กมากับพื้นก่อนถูกโยนไว้หลังรถตู้ บั้นรสีต้องกักริมฝีปากไว้ด้วยซ้ำ เพราะกลัวว่าตนจะเปล่งเสียงหวีดร้องออกไปจนเป็นเหตุให้ถูกจับได้

หญิงสาวซ่อนตัวอยู่ตรงนั้นเกือบห้านาทีจนแน่ใจแล้วว่าไม่มีใครในโกดัง แล้วก็ไม่มีใครย้อนกลับมา เธอจึงค่อยๆ คลานออกมาจากที่ซ่อนสุดหายใจเข้าแรงๆ รวากับว่าไม่ได้หายใจเต็มปอดแบบนี้มาเป็นปี หันไปมองมอเตอร์ไซค์คันเก่าก็พบว่ามันนอนแอ้งแม้งอยู่บนพื้น เพราะคนของมาเหยยผู้้นคนหนึ่งถีบมันจนล้ม แล้วถูงน้ำแกงในกล่องบนรถก็แตกกระจายและไหลนองออกมาเปื้อนพื้น

เรียวมือบอบบางขยับยกมอเตอร์ไซค์ขึ้นตั้งตรง สำรวจตุร็องรอยบอบช้ำของมอเตอร์ไซค์ แล้วก็เริ่มคิดว่าเธอควรปลดระวางเจ้าแก่นี่ร็ยยังขึ้นใช้งานมันต่อมีหวังครึ่งหน้าเธออาจไม่มีชีวิตรอดแล้วก็ป็นได้

บทที่ 2

สองอาทิตย์ต่อมา

บัตร์ลียื่นหมუნตัวอยู่หน้ากระจกหลายรอบเพื่อตรวจเช็คว่เครื่องแบบที่สวมใส่มีรอยยับย่นตรงไหนรึเปล่า ผมยาวที่ม้วนเป็นมวยไว้บนศีรษะอย่างสุภาพมีเส้นผมหลุดลู่ลงมาหรือไม่

แม่ได้งานเป็นคุณครูเกือบสองอาทิตย์แล้ว แต่หญิงสาวก็ตื่นเต้นทุกครั้งที่ได้ตื่นเข้าไปโรงเรียน งานนี้เป็นงานที่แม่รักและทำจนกระทั่งลมหายใจสุดท้าย หญิงสาวอยากสานต่อความฝันของแม่ เธอจึงเลือกอาชีพนี้ตั้งแต่นั้นมา

"สองยังกะว่าจะสวยขึ้นนั่นแหละ" คำเหน็บแนมดังมาจากสาวสวยที่กำลังนั่งฟังหัวเตียงในห้องนอน

"บ้ันรู้ว่าบ้ันไม่สวยเท่าพี่ไป"

"แกไม่สวยเลยต่างหาก ไม่ใช่สวยไม่เท่าฉัน"

"เจ็บนะเนี่ย พี่ไปจะตอกย้าบ้ันไปถึงไหน" บัตร์ลีตัดพ้อด้วยน้ำเสียงที่เล่นทีจริง เพราะสิ่งที่พี่สาวแท้ๆ กรอกหูทุกเมื่อเชื่อกันนั้นเป็นเรื่องจริง

"ฉันแค่เตือน แกจะได้ไม่โดนผู้ชายหลอก เวลามันบอกแกสวย
รู้ไว้เลยว่ามันต่อแหล่ หัวใจเงินจากเด็กซื่อๆ ไม่เคยมีแฟนอย่างแก"

"พี่ไป!"

"ทำไมล่ะ ฉันพูดผิดตรงไหน ซี้เหร่อย่างแกคงไม่เคยมีใครจีบล่ะสิ"

คำพูดกระแทกแตกตั้นนั้นยิ่งตอกย้ำปมด้อยเรื่องหน้าตาจิตซัดของเธอเมื่อเทียบกับใบหน้าสวยเฉียวเฉียววนของพี่สาว เวลาไปไหนมาไหนกับปรียากร เธอมักเป็นตัวเปรียบเทียบให้พี่สาวเด่นขึ้นเสมอ

รูปร่างของปรียากรสูงเพรียว ผิวขาว ดวงตากลมโต จมูกเล็ก ปากอím
เฉียววน ไม่ใช่เพียงแค่นั้น พระเจ้ายังมีมอบทรงอกอวบอím เอวเล็กคอด
สะโพกผาย และก้นแดงงอนสวยเป็นออปชั่นแถมท้าย

ขณะที่บัณรสี...คิดแล้วก็อยากไปเกิดใหม่ เธอมีใบหน้ารูปไข่ก็จริง
แต่มีผิวขาวเหลืองออกซีด ตาโตก็จริงแต่สายตาดันสั้นจึงต้องสวมแว่นตา
กรอบหนา จมูกก็เล็ก ปากก็ไม่เฉียววน แล้วหน้าอกกับแผ่นหลังก็แทบ
แยกกันไม่ออก เอวกับสะโพกไม่ต้องพูดถึง ดูรวมๆ แล้วเหมือนจะเท่ากัน
ด้วยซ้ำ

'บอกไปนะว่าพี่คิดถึง' รุ่นพี่ที่โรงเรียนที่เธอแอบชอบฝากให้เธอ
บอกรักพี่สาว ขณะที่เพื่อนในห้องกลับคะยั้นคะยอ

'ให้พี่ไปโทรกลับมาหาเราหน่อยสิ เราโทรไป พี่ไปก็อ้างว่ายุ่งตลอด'

บัณรสีเป็นได้แค่ 'ที่รับฝาก' ไม่เคยเป็น 'ที่รัก' ของใครเลย

ไม่เคยมีใครใช้คำว่า 'แฟน' กับเธอเลยสักครั้ง ไม่เคยมีใครบอกรัก
ให้รู้หนุ อย่างมากก็แค่โทรคุยกันไม่กี่ครั้งแล้วเขาก็จากไป เหมือนเธอเป็น
'ตัวเลือก' ระหว่างรอปรียากรหันมาสนใจ

ไม่รู้จึกคำว่า 'ฟิน' อย่างที่คนชอบพูดกัน ได้จ้องตา จับมือ หรือแม้แต่
จูบกันอย่างดูดีมีเป็นอย่างไร บัณรสีไม่เคยสัมผัสเลยสักครั้ง อย่างมาก
ก็แค่จินตนาการผ่านพระเอกซีรีส์เกาหลี...ก็เท่านั้นเอง!

เธอผลึกความคิดน้อยเนื้อต่ำใจนั้นทิ้ง แล้วหันมายิ้มให้พี่สาวที่คอยดูแลเธอแทนแม่มาแต่เล็ก

"ทำไมพี่ไปตื่นเช้าละ เมื่อคืนก็กลับดึก"

"ฉันกลับสว่างยะ ไม่ได้กลับดึก"

"เมื่อไรจะเลิกสักทีนะพี่ไป บั้นไม่ชอบอาชีพนี้เลย"

"แกไม่ชอบก็เรื่องของแก ชอบไม่ชอบช่วยให้อึดท้องได้ไหมละ"

"แต่งงานที่พี่ไปทำไม่อาจเซ็ดหน้าบอกใครต่อใครได้หรอกนะ"

"ฉันไม่สนใจว่าใครจะรู้หรือไม่รู้ แล้วก็ไม่มีใครพวกปากหอยปากปูอย่างป้าอิวข้างบ้านด้วย"

"ป้าอิวไม่ได้เป็นแบบนั้นสักหน่อย ป้าอิวก็แค่เป็นห่วง"

"อย่างนั้นไม่เรียกห่วงหรือกะยะ เขาเรียกสอดรู้สอดเห็น แกมันซื่อแยกแยะไม่ออกหรือว่าใครดีไม่ดี"

"แต่อย่างน้อยบั้นก็รู้ว่างานที่พี่ไปทำมันไม่ดี เบื้องตัว แล้วก็ไม่เหมาะกับผู้หญิง"

"ฉันแค่เต็นบนเวที ไม่ได้นั่งให้พวกเสี่ยอยู่ปู้ย่าเสี่ยที่ไหน"

"แต่ถ้าเงินถึง พี่ไปก็ยอมออกไปด้วยไม่ใช่หรือ ถึงบั้นไม่เคยไปแต่บั้นก็ไม่โง่งจนดูไม่ออก"

"ข้อแรกฉันไม่ขายตัว ฉันจะไปก็ต่อเมื่อฉันพอใจ ถ้าหล่อแล้วเงินถึงสวยๆ แบบฉันยังไม่เล่นตัว แล้วซี้เหร่แบบแกจะเล่นตัวทำไม ชีวิตจะตายวันตายพรุ่งก็ไม่รู้"

บั้นรสีถอนหายใจแรงๆ "ทำไมพี่ไปถึงคิดแบบนี้ ถ้าไม่ใช่เพราะอกหักจากแฟนคนแรก พี่ไปก็คง..."

"แกเลิกพูดถึงมันสักทีถ้ายังคิดว่าฉันเป็นพี่สาวแกอยู่"

"ก็เพราะพี่ไปเป็นพี่สาวที่บั้นรักนะสิ บั้นถึงได้เตือนแล้วเตือนอีก ยอมโดนพี่ไปดู ยอมโดนตำว่าซี้เหร่"

"ฉันไม่ได้ตา แค่พูดความจริง"

"เออละๆ บั้นไม่เถียงแล้ว เตียวบั้นไปทำงานสาย"

บั้นรู้สึกว่กระเป๋าค่ำขึ้นสะพายไหล่ กำลังจะเดินออกจากห้อง ลู่ๆ
ปรียากกร๊วแทรกขึ้นเสียงแหลม

"ไอ้กระเป๋าสวมฟรีแบบนี้เลิกใช้สักที เห็นแล้วมันเคืองลูกกะตา
แกไปเปิดตู้ฉันโน้น อยากได้ใบไหนก็หยิบไป ฉันให้ยืม" แม่พี่สาวใจป้ำ
ให้ใช้กระเป๋าราคาหลายหมื่น แต่บั้นรู้สึกกลับใช้ไม่ลงเมื่อนึกถึงสิ่งที่พี่สาว
ต้องแลกมา

"บั้นไม่อยากจะใช้ของที่ได้มาจากเงินแบบนี้"

"ฉันก็บอกแล้วว่าไม่ได้ขายตัว แกจะเรื่องมากอะไรนักหนา คิดเสียว่า
ฉันมีเซ็กซ์กับแฟน แล้วบังเอิญว่าแฟนฉันรวย เขาก็เลยเปย์ให้ฉันไง"

"แต่พี่ไปเปลี่ยนแฟนไม่ซ้ำหน้าแบบนี้ จะเรียกว่าแฟนได้ไง"

"เสียตัวแล้วได้เงิน มันก็ดีกว่าโดนหลอกพันฟรีแล้วถูกเฉดหัวทิ้ง
ไม่ใช่หรอ"

"พี่ไป!" บั้นสีหน้าเผือดสี รีบปิ่นขึ้นเตียงไปกอดคอพี่สาว "บั้นขอโทษ
บั้นไม่ได้ตั้งใจ"

"แกคงสนใจเซ็ใหม่นี้ทำให้ฉันเจ็บได้ เกลียดฉันมากเซ็ใหม่นี้"

"บั้นขอโทษนะพี่ไป บั้นผิดไปแล้ว บั้นไม่พูดแล้วก็ได้ พี่ไปอย่า
ร้องไห้ล่ะ" บั้นรู้สึกหลังพี่สาว ไม่นั่นใจว่าเพราะถูกแฟนคนแรกทิ้งไป
อย่างไม่ยุติรีเปล่า ปรียากจึงหันมายึดอาชีพกลางคืน แต่เดาว่าคงมีส่วน
หันเหชีวิตของพี่สาวจากโลกสว่างมาสู่โลกสีเทาที่มันไม่น้อยเลย

"ใครว่าฉันร้องไห้ แกนี่ซีเห่แล้วยังจะซื้อบ้ออีก"

บั้นรู้สึกอายอ้อมแขน แล้วทุบหัวไหล่พี่สาวเบาๆ "พี่ไปอะ หลอกบั้น
ได้ไง คนอุตส่าห์เป็นห่วง"

"ก็แกมันซื้อนะสิถึงได้โดนหลอกง่าย ไปทำงานได้แล้วไป ฉันจะนอน"

"ฉันเขียนนี้เลิกงานแล้วปั่นวะไปหาพ่อก่อน พี่ไปอยากกินอะไรไหม
เดี๋ยวปั่นซื้อกลับมาฝาก"

"ไม่เอาหรอกยะ ฉันไม่ยากริดเลือดจากปู่ชี้เหร"

"พี่ไป!" บัณรสี่มูยหน้า แต่พอเห็นสีหน้าของปรียากรดีขึ้น เธอก็
ค่อยใจชื้น โดนแซวโดนว่าว่าชี้เหรก็คุ้มหากทำให้พี่สาวสุดที่รักอารมณ์ดี

เหลืออีกแยกเดี๋ยวก็จะเลี้ยวรถออกจากซอยแล้ว ทว่ามอเตอร์ไซค์
คันเก่ากลับเกเรและดับไปในที่สุด ตอนแรกเธอดังใจจะดาวน์คันใหม่ แต่
พอนึกถึงเงินในกระเป๋ากับค่ารักษาของพ่อก็เลยตัดสินใจยืดเวลาออกไปอีก

"อย่ามาเสียตอนนี้สิ กำลังรีบเลย" บัณรสี่ลงจากมอเตอร์ไซค์ ก็มๆ
เงยๆ ดูเจ้าแก่อ่างจนปัญญา นี่ก็ปาเข้าไปหกโมงสิบห้าแล้ว กว่าจะ
ฝ่ารถติดไปโรงเรียนก็น่าจะอีกครั้งชั่วโมง แต่พอรถมาเสียแบบนี้อาจทำให้
เธอไปสาย

"มอเตอร์ไซค์เป็นอะไรهربัน" เสียงทุ้มนุ่มดังขึ้นจากด้านข้างพร้อมกับ
รถยนต์สี่ประตูสัญชาติญี่ปุ่นเคลื่อนมาจอด แล้วพี่ชายข้างบ้านสุดหล่อ
ประจำซอยก็ลดกระจกลงมา

"สงสัยจะเสียอะพี่เอ" บัณรสี่เกือบจะขอติดรถไปด้วยแล้วหากไม่เห็น
แฟนสาวของเขานั่งอยู่ข้างๆ

"เสียอีกแล้วهربัน พี่ว่าชายทิ้งดีกว่าไหม" พิมพ์พรออกความเห็น
พลางยกนาฬิกาข้อมือ "ออกข้าพิมพ์จะสายนะอะเอ เข้านี้พิมพ์มีประชุมด้วย"

เห็นท่าทางลະล้าละลังของโกคิน บัณรสี่จึงเป็นฝ่ายเอ่ยเสียเองว่า

"ไม่เป็นไรอะพี่เอ เดี่ยวปั่นขึ้นไปให้ร้านปากซอยเองอะ พี่เอไป
เถอะอะ"

"แล้วปั่นจะไปทำงานยังไง"

ชื่นใจจึ่งที่ได้ยินพี่ชายข้างบ้านเป็นห่วง แต่ทันทีที่เหลือบเห็นใบหน้า

บุตรบั้งของพิมพ์พร เธอก็ต้องพับความพินเก็บเข้าไปในใจเงียบๆ ผืนยิ้มแล้ว
โบกมือเหยื่อยๆ "ไม่เป็นไรค่ะพี่เอ๋ เดี่ยวฉันเรียกพี่วินแคว้นนี้แหละค่ะ"

"บั้นบอกแล้วว่าไม่เป็นไรก็ไปเถอะค่ะเอ๋ เดี่ยวพิมพ์จะสายนะค่ะ"

"ถ้างั้นพี่ไปก่อนนะ มีอะไรฉันโทรหาพี่แล้วกัน"

โกคินล่ำลา ก่อนนำพาหัวใจดวงน้อยของเธอติดตามไปด้วย

แม้ว่าเขาไม่ใช่หนุ่มหล่อสุดฮอตของโรงเรียนเหมือนที่ปรียากรเป็น
ดาวโรงเรียน แต่โกคินก็เป็นเด็กเรียนหน้าตาสะอาดสะอ้าน อนาคตไกล
เขาน่ารัก อบอุ่น และแสนดีเสมอต้นเสมอปลาย ตั้งแต่ป็นรสียังเล็ก
เวลาเธอกับพี่สาวกลับมาจากโรงเรียนก็จะได้เขานี้แหละคอยสอนการบ้าน
เวลาใกล้สอบเขาก็ช่วยติวหนังสือให้

เขาอายุมากกว่าป็นรสีเกือบสิบปีแต่ก็ยังหนุ่มแน่น ยิงอยู่ในเสื้อเซ็ต
พับแขนขึ้นมาที่ข้อศอกกับกางเกงผ้าขนาดพอดีตัวแล้วละก็ หล่อออร่าจับ
จนเธอเก็บไปฝันเลยเชียว แล้วก็ไม่ใช่แค่เธอที่แอบสนใจเขา สาวๆ ในซอยนี้
ล้วนกล่าวขวัญถึงโกคินไม่ต่างจากเธอ ติดตรงที่ป่าอิว ข้าราชการครู
เกษียณอายุ แม่ของโกคินค่อนข้างดุและหวงลูกชายมาก

"รถเป็นอะไรไปละบั้น"

"เสียนะค่ะป่าอิว" ป็นรสียกมือไหว้ป่าอิวซึ่งขี่จักรยานกลับจาก
ซื้อของสดจากตลาดห่างจากซอยนี้ไปไม่กี่ไกลนั้ก ป่าอิวเป็นผู้หญิงร่างเล็ก
ไว้ผมซอยสั้น เวลาพูดจาก็มักลงเสียงชัดถ้อยชัดคำเพราะเคยเป็นครูมาก่อน
ป่าอิวชอบความเป็นระเบียบเรียบร้อย อยู่ในกฎในเกณฑ์ ดังนั้นพอพิมพ์พร
ย้ายมาอยู่กับลูกชายทั้งที่ยังไม่แต่งงาน ป่าอิวจึงไม่พอใจมาก แต่ก็ไม่อาจ
ขัดใจลูกชายสุดที่รักได้

"ทำไมไม่ติดรถตาเอ๋ไปละลูก ธนาकारพี่เขาก็อยู่แถวโรงเรียนบั้นด้วย"

"บั้นเกรงใจค่ะ พี่พิมพ์จะรีบไปประชุม บั้นไม่อยากจะเสียเวลานะค่ะ"

"จะไปเกรงใจทำไม แม่คนนั้นต่างหากที่มาขออาศัย ต้องเป็นฝ่าย

เกรงใจมากกว่า"

ปัทมสียิ้มเลื่อน เรื่องภายในบ้านระหว่างแม่ผิวลูกสะไภ้ เธอไม่อยากจะเกี่ยวแล้วก็ไม่เคยคิดพาตัวเองไปเป็นหมากให้ป้าอิวใช้พราวคนรักทั้งสองจากกันด้วย

"บ๊านว่าจะเข็นรถไปให้ช่างซ่อม ป้าเล็กเปิดร้านแล้วไซ้ใหม่คะป้าอิว"

"เปิดแล้วจะ รายนี้ตี้นมานั่งสมาธิตั้งแต่ตีห้า ไม่รู้ทำได้ไง นี่ป้าก็เพิ่งแวะคุยกับเล็กมาหยกๆ เล็กชวนป้าไปปฏิบัติธรรม ตั้งสับห้าวัน มือถือก็ห้ามใช้ นี่ป้าก็คิดอยู่นะ ห่วงบ้าน ห่วงลูก ป้าไม่อยู่สักคนใครจะดูแล"

"ไปกับป้าเล็กเถอะคะ พี่เอโตแล้ว พี่พิมพ์ก็อยู่ที่คน ยังไงก็ดูแลพี่เอได้อยู่แล้ว"

"เพราะแม่หน้อยอยู่ด้วยนะสิป้าถึงห่วง ซินปล่อยไว้ตั้งครึ่งเดือน เดียวแม่หน้อยเผลอคิดว่าเป็นบ้านของตัวเอง นี่ขนาดเป็นคนอาศัยยังวางก้ามงานบ้านไม่หยิบจับ อ้างว่าทำงานข้างนอกมาเหนื่อยๆ แล้วป้าเป็นคนใช้รีใจ" ป้าอิวบ่นขรม ที่จริงปัทมสีอยากยุป้าอิวให้ตะเพิดพิมพ์พรไปเสียให้พ้นทางรัก แต่คงเพราะเธอเลือกเหตุผลมากกว่าหัวใจ ปัทมสีจึงเลือกเจ็บอยู่เพียงฝ่ายเดียว

"พี่พิมพ์คงไม่ทำอย่างนั้นหรอกคะ"

"บ๊านไม่รู้อะไร แม่สิ่ร้ายกาจมาแต่ไหนแต่ไร ป้าบอกเอ่ตั้งกี่ครั้ง เอ้ก็ไมยอมเชื่อ ตาสว่างเมื่อไรละป้าจะรีบยุให้เขี่ยแม่หน้อยทิ้ง"

ซินอยู่นานกว่านี้ป้าอิวคงขนสารพัดข้อด้อยของพิมพ์พรมาเผาอีก ปัทมสีจึงแสสร้งยกนาฬิกาขึ้นมาดู

"บ๊านขอตัวก่อนนะคะป้าอิว เดี่ยวจะสาย"

"ไปเถอะลูกไป เย็นนี้กลับมาแวะมาทานข้าวบ้านป้าสิลูก"

"บ๊านว่าจะไปเยี่ยมพ่อด้วยคะ กลัวจะกลับมาตึก"

"แล้วอาการพ่อเราเป็นยังไงบ้างละ"

"ก็ทรงๆ ทรุดๆ ค่ะป้าอ้าว"

"เนี่ยแหละนะ ถ้าไม่ใช่เพราะทำงานกับพวกเจ้าพ่อก็คงไม่เป็นแบบนี้หรอก แม่เลี้ยงเราก็ใช่ย่อย มีเท่าไรก็หมดกับป่อน ส่วนพี่สาวเราก็เหมือนกัน ทำตัว...เฮ้อ อย่าให้ป่าหุุดเลย มีแต่เรื่องให้รำคาญใจ ป้ารอดมาเป็นผู้เป็นคนได้แบบนี้ ป้าต้องชมเล็กเขาเนี่ย สอนป้ามาดี"

ป้ารสีพยักหน้าคล้อยตาม หากไม่ได้ป่าเล็กคอยพุงไว้เวลาเกือบเพ็ญพล้ำ บางที่ป้ารสีอาจเลือกเดินทางที่สบายอย่างที่สาวก็เป็นได้

บทที่ 3

แม่เคยมีประสบการณ์ยื่นรับลูกศิษย์จากอ้อมอกของพ่อแม่ที่หน้าโรงเรียนตอนฝึกสอนมาบ้างแล้ว แต่พอรับหน้าที่เป็นคุณครูจริงๆ บัณฑิตก็กลับเหงื่อซึม หน้าแดงเรื่อจนพินิตา คุณครูประจำชั้นห้องเดียวกันออกปาก

"ตื่นตื่นหรือป่ะ"

"คะพี่นี่ม"

"ใหม่ๆ ก็แบบนี้แหละ ไม่มีอะไรหรอก" คุณครูสาววัยสามสิบสาม ผู้มีใบหน้าหวานยิ้มพลอบ

บัณฑิตโคลงศีรษะรับ ชมความตื่นเต็นด้วยรอยยิ้มชื่นมื่น เด็กบางคนยังเล็กมากก็ร้องงอแงไม่ยอมจากพ่อแม่ แต่บางคนก็เดินเข้ามาอย่างร่าเริง เธอยืนประจำตรงจุดนี้อีกพักใหญ่ ปล่อยให้พินิตาเข้าไปดูแลนักเรียนในห้อง พอเกือบแปดโมงจึงหันไปบอก รปภ.

"นักเรียนน่าจะหมดแล้ว ปิดประตูเถอะค่ะลุง" คุณครูสาวออกความเห็น

"ยังไม่ได้หรือครับคุณครู ยังขาดอีกคน ขึ้นปิดประตู เดี่ยวมีฟังก์ประตูเข้ามาทันพอดี"

ยังไม่ทันขาดคำ รถตู้สีดำคันใหญ่ก็เคลื่อนเข้ามาจอดหน้าประตูโรงเรียน

พร้อมกับเด็กตัวน้อยผมสีน้ำตาลเข้มซึ่งเป็นขาแสบจอมสายประจำห้องของเธอก็เดินหาวนอนลงมาจากรถโดยมีพี่เลี้ยงสาวตามลงมาด้วย

"ไหว้คุณพ่อสวยๆ ค่ะ" หญิงสาวซึ่งน่าจะเป็นพี่เลี้ยงทักขึ้น เด็กชายร่างป้อม ตากลมแป๋วจึงหันกลับมาโค้งแบบก้นกระดกเรียกสายตาเอ็นดูจากบ๊อกรสีได้ชะงัดนัก

"เดี๋ยวเย็นนี้ป้าป้ามารับนะลูก" เสียงทุ้มอ่อนโยนทว่าแฝงไว้ด้วยความทรงอำนาจดังมาจากเบาะด้าโน บ๊อกรสีเพิ่งมายืนรับนักเรียนวันนี้วันแรก ไม่เคยเห็นพ่อของวาคินมาก่อนจึงนึกฉงนเพราะน้ำเสียงค่อนข้างคุ้นหู

"อะ!" เด็กชายคลี่ยิ้มแป้น โบกมือหย็อยๆ ให้คนที่นั่งด้าโน

"คุณครูเพิ่งมาใหม่หรือคะ ไม่เคยเห็นเลย" พี่เลี้ยงสาวเปรยขึ้น

"คะ ครูเพิ่งมาทำงานได้สองอาทิตย์ น้องคินอยู่ห้องเดียวกับครูเองค่ะ"

บ๊อกรสียื่นมือไปหาเด็กชายร่างป้อมหมายจะผูกมิตร แต่จอมแสบกลับวิ่งตื้อเข้าไปในโรงเรียนแทน ทำเอาคุณครูสาวป้ายแดงยิ้มเจื่อน

"อย่าถือสาเลยคะครู ฤทธิ์เยอะไปอย่างนั้นเอง ผাগด้วยนะคะ"

"ยินดีค่ะ" บ๊อกรสีพยักหน้ายิ้มๆ รู้สึกได้ว่ามีสายตาของคนในรถตู่มองมา แต่กระจกหน้าต่างติดฟิล์มสีทึบจึงไม่เห็นหน้าผู้ปกครอง เธอจึงผากบอกผ่านพี่เลี้ยงไปว่า "ไม่ต้องห่วงนะคะ คุณครูจะดูแลน้องคินให้ดีค่ะ"

แม้หันหลังเดินเข้าประตูโรงเรียนมาแล้ว บ๊อกรสีก็ยังรู้สึกว่แผ่นหลังของตนร้อนวาบเหมือนถูกสายตาของคนในรถตู้อับจ้องไม่ห่าง จึงเร่งฝีเท้าเพื่อหลบความรู้สึกแปลกใหม่ที่ตามไล่หลัง

เวลาพักกลางวันเป็นช่วงเวลาแห่งความวุ่นวายก็จริง แต่บ๊อกรสีกลับเพลิดเพลินยามเห็นเหล่าเด็กตัวน้อยส่งเสียงเจื้อยแจ้ว เดินไปเดินมาใหวุ่น ยกเว้นเด็กคนหนึ่งที่อยู่แปลกแยกจากเพื่อนๆ ก็คือจอมสายประจำห้อง

นอกจากดูหยิ่งถือตัวแล้ว เด็กน้อยยังได้รับอภิสิทธิ์หลายอย่างมากกว่าเด็กคนอื่น ทั้งชุดเครื่องนอนต้องนุ่มกว่าคนอื่น จานชามต้องเป็นลายการ์ตูน แม้อาหารจะเหมือนเด็กคนอื่นแต่ก็มักได้ทานก่อนเพื่อนเสมอ

'อย่าไปตะเตะเขี้ยวนะบ้าน น้องคินนะลูกมาเพียเลยนะ' พนิดาเคยเตือนตอนเธอเข้ามาทำงานวันแรกๆ 'ขนาดทำให้รถ ผอ. เป็นรูพรุน ผอ. ยังไม่กล้าแจ้งตำรวจเลย'

ภัทรสีกมือขึ้นทาบอกด้วยความตกใจ 'แล้ว ผอ. ไปแห่อะไรมาเพียล่ะคะ'

'ก็มีครุคนหนึ่งตีน้องคินจนเป็นรอยช้ำม่วงเลยนะ พ่อน้องคินโกรธมากก็เลยเตือน ผอ. แบบนี้'

'แล้วทำไมครุคนนั้นต้องตีแรงขนาดนั้นล่ะคะ น้องยังเด็กอยู่เลย'

'คงอารมณ์เสียมาจากที่บ้าน ว่ากันว่าสามีนอกใจก็เลยลงไม้ลงมือกับเด็ก ตอนนี้ออกไปแล้ว แต่พี่ได้ยินเขาแม่ที่ว่า ผอ. จ่ายเงินเพื่อให้ลาออกจะได้จบเรื่องจबरาว'

'เป็นแบบนี้ก็แย่สิคะ'

'จะว่าแย่ก็พูดยากเหมือนกันนะบ้าน ตั้งแต่ลูกเขาเข้าเรียนเมื่อปีก่อน เขาก็เป็นสปอนเซอร์ใหญ่ของโรงเรียนมาตลอด พวกของเล่นในสนามเด็กเล่นที่เห็นใหม่เอี่ยมนั้นก็มาจากเงินเขาทั้งนั้น คนเขาแม่ก็ทำให้แซ่ตัวรถคันใหม่ที่มาแทนคันที่เป็นรูพรุน นั่นก็มาจากเงินมาเพียคนนั้น'

'เขาคงจะรักลูกมากเลยนะคะถึงเป่ย์หนักขนาดนี้'

'โธ้ย ใครอย่าได้ไปตะเตะเขี้ยวล่ะ มีร้อนๆ หนาวๆ แน่'

แล้วภัทรสีกเป็นใครเล่าถึงหาญกล้าเอื้อมมือลูบเส้นผมนุ่มสีน้ำตาลเข้มด้วยความเอ็นดู ดวงตากลมแป้วจ้องมองเธออย่างสงสัย ก่อนเบี่ยงศีรษะออกคล้ายกับว่าไม่ชอบให้ใครมาตะเตะเนื้อต้องตัว

"อร่อยใหม่คะน้องคิน"

เด็กน้อยพยักหน้าพลางก้มหน้าก้มตาทานข้าวต่อไปเงียบๆ และมีระเบียบ ไม่มีข้าวหกเลอะเทอะเหมือนเด็กคนอื่นราวกับว่าเขาถูกฝึกให้อยู่ในระเบียบวินัยมาตั้งแต่เล็ก ทั้งที่วาคินเพิ่งอายุแค่หกขวบ

แต่เห็นแบบนี้เชื่อว่าเขาจะเรียบร้อยเป็นผ้าพับไว้ เพราะผลเมื่อไรจอมแสบมักจะตีหน้าซื่อแก้งเพื่อนด้วยใบหน้าเรียบเฉย ทว่าแอบยิ้มรอยยิ้มมุมปากนิดๆ

"อืมแล้วหรือคะ" ศีรษะเล็กจ้อยโคลงรับ จมูกเล็กๆ มีรอยตุ่มแดงเหมือนถูกยุงกัด แล้วที่เพิ่มความน่ารักให้ใบหน้าราวกับตุ๊กตาก็คือรอยลักยิ้มบนพวงแก้มผู้ยามขยับริมฝีปากนั่นเอง

"ถ้าอืมแล้ว ช่วยคุณครูยกไปเก็บได้ไหมคะ"

ถ้าเป็นเด็กคนอื่นก็คงทำตามอย่างว่าง่าย แต่เด็กชายวาคินคงถูกตามใจเสียเคยตัว จึงผุดลุกขึ้นแล้วสะบัดก้นจากไป ทิ้งให้เธอยืนส่ายหน้าระอา

แล้วพอถึงเวลานอนเด็กชายตัวแสบก็จะกลิ้งหลุนๆ ไปกระแทกเพื่อนข้างๆ กระทั่งเด็กที่ถูกแกล้งร้องไห้โฮ พี่เลี้ยงประจำห้องต้องเข้าไปอุ้มเด็กคนนั้นออกไปปลอบ แล้วจอมแสบก็จะแก้งหลับตาไม่รู้ไม่ชี้ แต่เพียงครู่เดียวเท่านั้นก็พลิกตัวหันไปดันเพื่อนที่นอนข้างๆ จนฝ่ายนั้นร้องไห้โฮต้องลุกออกไป เป็นการขยายอาณาเขตที่นอนของตนออกไปเรื่อยๆ จนบัตรสืออดเข้าในความแสบสันไม่ได้

"มันควรทำยังไงกับน้องคินดีคะพี่นัม" บัณรสียืนปรึกษาพินิตาห่างจากที่นอนของเด็กๆ พอสมควร

"อย่าไปแตะเชียวนะมัน พี่เตือนด้วยความหวังดี นี่โรงเรียนเอกชนนะจ๊ะ ถึงยังงั้นผู้ปกครองก็ต้องถูกก่อนเสมอ ผอ. ไม่แคร์พวกครูตัวเล็กๆหรอก"

"แต่ปล่อยให้แบบนี้จะดีหรือคะ"

"เราพยายามกันแล้ว แต่ถ้าผู้ปกครองไม่ร่วมมือก็อย่าไปยุ่งเลย"

ไม่งั้นเราเองนั่นแหละจะชวย มีหน้าที่สอนก็สอนไป ส่วนน้องคิน... พี่บอกตรงๆ ว่าถ้ายังไม่อยากให้ใครในครอบครัวเดือดร้อนก็อย่าไปยุ่ง"

คำตอบนั้นฟังดูง่ายและตัดปัญหา แต่บ๊อกรู้สึกกลัวรู้สึกขี้ใจ ด้วยอาชีพและคำสอนของแม่ที่มักเตือนให้ตนเลือกความถูกต้องมาก่อนเสมอ ทำให้หญิงสาวไม่แน่ใจว่าควรเอาหูไปนาเอาตาไปไร่ หรือลองโยนหินถามทางดูสักครั้ง

อีกไม่กี่วันก็ถึงกำหนดครบชำระเงินค่ารักษาพยาบาลของพ่อ แต่เงินในกระเป๋าคือเธอเหลือไม่ถึงหมื่นด้วยซ้ำ แม้ปรียากรจะสำรองจ่ายมาก่อนหลายครั้ง และบางครั้งก็ออกเงินให้ทั้งก้อน แต่บ๊อกรู้สึกกลัวรู้สึกลำบากกับเงินก้อนดังกล่าว จึงพยายามรับงานพิเศษหลังงานประจำ เพื่อเจือจางความรู้สึกผิดที่เอาเปรียบพี่สาวลง

"มาแล้วหรือป้" หญิงสาวสะดุ้ง รีบเก็บกระดาษใบเสร็จค่ารักษาลงกระเป๋าก่อนงยหน้ายิ้มให้พ่อ

"พ่อเป็นยังไงบ้างคะ"

"ก็เหมือนเดิมแหละลูก" พ่อพูดด้วยน้ำเสียงเนิบช้าเหมือนคนเหนื่อยง่าย หายใจได้ไม่เต็มปอด หมอบอกว่าพ่อติดเชื่อในปอดตั้งแต่อยู่ในคุก แม้จะหายดีหลังออกจากคุก แต่ร่างกายก็อ่อนแอ ประกอบกับสูบบุหรี่จัดจึงส่งผลให้พ่อหวนมาติดเชื่อและลูกลามไปเป็นถุงลมโป่งพอง อาการพ่ออยู่ในระยะที่หมอบอกว่าให้เตรียมใจ แต่บ๊อกรู้สึกยังไม่วายมีความหวังว่าปาฏิหาริย์อาจมีจริง

"แล้วแม่กับป๊อไม่มาหรือลูก"

บ๊อกรู้สึกอึด จะถ่ายทอดคำตอบจากทั้งสองคนให้พอสะเทือนใจน้อยที่สุดอย่างไรดี

'วันนี้องไปพ่ขาดชา แม่ไปไม่ได้หรอก' ถึงแม้องนึกครึไม่ใช่มแม่แท้ๆ

แต่ก็เป็นเมียที่พ่อรักมาก แม่ควรมาเป็นกำลังใจให้พ่อบ้าง ส่วนพี่สาวของเธอ ก็ตอบด้วยน้ำเสียงเหนื่อยหน่ายว่า

'ฉันไปพอกก็ลูกไม่ได้อยู่ดี เผลอๆ จะอารมณ์เสียเปล่าๆ ฉันจ่ายค่ารักษา พอกก็น่าจะพอแล้ว'

บ๊อกรู้เห็นใบหน้าหมองเศร้าของพ่อแล้วถึงกับพูดความจริงไม่ออก
'แม่ไปเป็นเพื่อนพี่ไปค่ะ พี่ไปไปสอบ'

สีหน้าของพ่อดีขึ้นเมื่อเอ่ยถึงเรื่องการเรียน เพราะปรียากรเรียนจบ แต่มีมัธยมศึกษาปีที่หก ตอนนั้นพ่อติดคุก พี่สาวซึ่งเรียนอยู่ระดับอุดมศึกษา จึงเลิกเรียนแล้วออกมาหางานทำเพื่อส่งเสียให้เธอได้เรียนหนังสือ

'สอบอะไรลูก'

'ศึกษาผู้ใหญ่ นะคะพ่อ พี่ไปหัวดีจะตาย ยังไงก็สอบได้อยู่แล้ว'

สีหน้าของพ่อผ่อนคลายขึ้น แต่เธอกลับรู้สึกกระอักกระอ่วนที่ต้อง ซ่อนความจริงไว้กับตัว

'เรียนอะไรอีกล่ะ ฉันแก่แล้วนะบ๊น หัวทึบ เรียนไม่เข้าหัวหรอก'

'ไม่มีใครแก่เกินเรียนหรอกนะพี่ไป'

'ก็ฉันโง่งล่ะยะ แก่เลิกเอาคำพูดหรุๆ มาสอนฉันเสียที ฉันต้องทำมาหากิน มัวแต่เรียนแล้วจะเอาอะไรกิน นำไฟก็ต้องจ่าย ฟรีเสียที่ไหนล่ะ'

ที่พี่สาวพูดก็ถูกบางส่วน แต่การที่ปรียากรไม่มีความรู้ติดตัวเลย ทำให้ ทางเลือกในชีวิตลดน้อยเหลือเกิน

'สวยๆ อย่างฉันก็ต้องเหมาะกับงานขายร่างกายสิยะ ส่วนขี้เหร่อย่างแก เหมาะกับงานใช้สมองก็ถูกแล้ว'

อุตุส่าห์เตือนด้วยความหวังดี แต่บ๊อกรู้กลับโดนตอกย้ำปมด้อยเข้าอีก จนได้

'มีอะไรไร้เปล่าลูก เรื่องค่ารักษาอีกรึเปล่า' หญิงสาวสะดุ้งจากภวังค์ ความคิดแล้วโบกมืออึมๆ 'ที่จริงพอกกลับไปอยู่บ้านก็ได้ อีกไม่นานก็ตายแล้ว'

จะเสียเงินเปล่าๆ บลึ่ๆ ไปทำไมก็ไม่รู้"

"ไม่เกี่ยวกับเรื่องค่ารักษาหรือคะพ่อ"

"ถ้าไม่ไหวจริงๆ บั้นไปหาเสียธวัชสิลูก ถึงยังงิ่พ่อก็เป็นคนเก่าแก่
รับใช้นายใหญ่มานาน เสียรับช่วงกิจการต่อจากนายใหญ่ คงพอให้หยิบยืม
ได้บ้าง"

ชื่อของ 'เสียธวัช' ทำให้บัตร์สีหน้าเฉือน แต่เพราะไม่ยอมให้พ่อ
จับพิรุณได้ จึงตัดบทไปว่าไม่เกี่ยวกับค่ารักษาพยาบาล เธอจำวันที่ตนเอง
ไปรอพี่สาวที่หน้าบ่อนสมัยเป็นนักเรียนมัธยมปลายได้ดี สภาพของปรียากร
ยามออกมาจากบ่อนดูอิดโรย น้ำเสียงกระด้างและขมขื่น ถ้ามอะไรก็ไม่
ยอมตอบ กำชับเด็ดขาดว่า

'วันหลังถ้าอีแม่กาฝากนั้นให้แกมาขอเงินเสียธวัช แกอย่ามาเข้าใจใหม่'
'ทำไมล่ะพี่ไป'

ปรียากรขบริมฝีปาก ยกนิ้วจิ้มหน้าผากน้องสาว 'ชี้เห่อย่างแกทำงานนี้
ไม่ได้ กลับไปเรียนหนังสือไป'

แล้วหลังจากวันนั้นปรียากรก็ไม่ไปเหยียบบ่อนนั้นและไม่เคยหยิบยืม
เงินใครอีกเลย แต่อาศัยเรือร่างเข้ายวนและใบหน้าสวยสะดุดตาเป็นทุน
ตั้งต้นในการทำมาหากินจนมาถึงทุกวันนี้

ถึงบัตร์สีจะยังเป็นแค่นักเรียนมัธยม แต่เธอก็พอเอาได้ว่าเกิดอะไรขึ้น
กับพี่สาวหลังออกมาจากบ่อน จึงรู้สึกที่ตนติดหนี้บุญคุณพี่สาว 'ไม่ว่า
ปรียากรสั่งอะไร หากไม่เหลือปากว่าแรงเธอไม่เคยปฏิเสธเลยสักครั้ง

บทที่ 4

กว่าจะลงรถเมลล์ที่หน้าปากซอยก็ปาเข้าไปเกือบสองทุ่มแล้ว ยังดีที่ร้านมอเตอร์ไซค์ที่ส่งเจ้าแกไปซ่อมยังเปิดไฟอยู่ ไม่เช่นนั้นพรุ่งนี้เธอคงต้องต่อรถหลายทอดเหมือนวันนี้อีก

"ขอโทษค่ะป้าเล็ก บั้นไม่คิดว่ารถจะติดขนาดนี้" บัณรสีพนมมือไหว้หญิงวัยกลางคนด้วยสีหน้าลูแกโทษ แต่อีกฝ่ายกลับระบายรอยยิ้มที่เห็นที่ไรก็รู้สึกอบอุ่นใจทุกที

"ไม่เป็นไรลูก บั้นกินอะไรมารี้อย่าง กินด้วยกันกับป้าไหม"

"ขอบคุณค่ะป้าเล็ก แต่บั้นซื้อข้าวไว้แล้ว เดี่ยวต้องกลับไปทานพร้อมแม่กับพี่ไปค่ะ ว่าแต่รถเป็นยังไงบ้างค่ะป้าเล็ก ซ่อมได้ไหมคะ"

"ซ่อมนะซ่อมได้ แต่อะไหล่มันแพงนะบั้น รถก็เก่าแล้ว ป้าว่าไม่คุ้มหรอก" บัณรสีลอบถอนหายใจ เงินที่มีในกระเป๋าจะต้องใช้จ่ายในบ้านอีกหลายเรื่อง แล้วจะทำอย่างไรดี ดูเหมือนป้าเล็กจะอ่านสีหน้าของเธอออก จึงเสนอว่า "เอาอย่างนี้ดีไหม ป้าให้บั้นผ่อนไปเลย ไม่ต้องดาวน์ เดี่ยวป้าลดราคาให้ด้วย เราคนกันเอง"

"ไม่ดีหรอกค่ะป้าเล็ก ยิ่งคนกันเองยิ่งต้องเกรงใจ"

"เพราะป้ารู้จักปั้นมาตั้งแต่เล็กนะสิ ป้าถึงอยากตอบแทนน้ำใจของเรา ตอนป้าป่วยป้าก็ได้ปั้นคอยพยาบาลดูแล เงินไม่ก็มากนักอยทตอบแทนน้ำใจไม่ได้หรอกนะลูก" หญิงสาวมองผู้สูงวัยกว่าอย่างกังวลตามประสานซึ้งเกรงใจ "รีบไปเถอะลูก พรงี้จะได้มีรถไว้ใช้ ถือว่าป้าให้เป็นของขวัญที่ได้งานใหม่"

"ขอบคุณนะคะป้าเล็ก" แว่วซาบซึ่งเจืออยู่ในดวงตากลมโต "ป้าเล็กดีกับปั้นมากเลยคะ ส่วนเรื่องเงินค่าผ่อนปั้นขอจ่ายครึ่งหนึ่งก่อนได้ไหมคะ พอสิ้นเดือนได้เงินเดือนแล้วปั้นจะรีบมาจ่ายส่วนที่เหลือนะคะ"

"ได้สิลูก อาทิตย์หน้าป้าก็ไม่อยู่ ไว้สิ้นเดือนค่อยให้ป้าก่อนเดี๋ยวกี้ได้ลูก"

ภัณรสีโคลงศีรษะรับทั้งน้ำตานองหน้า "เห็นป้าอิวบอกว่าป้าเล็กชวนไปปฏิบัติธรรมเหอะคะ"

"จะ ป้าก็ชวนอิวอยู่ แต่รายนั้นห่วงโน่นห่วงนี้ไปหมด แแบกทุกอย่างไว้กับตัวแล้วเมื่อไรจะสบายใจก็ไม่รู้ ป้าเลยชวนไปสงบจิตสงบใจเสียบ้าง แก่ๆ กันแล้ว จะตายวันตายพรุ่งก็ไม่รู้ ยุ่งเรื่องทางโลกมาเยอะ ต้องหันมายุ่งเรื่องทางธรรมบ้าง ใจจะได้สงบ"

ภัณรสีรู้จักป้าเล็กมาตั้งแต่เด็ก เห็นความเปลี่ยนแปลงมากมายเกิดขึ้นกับป้าเล็ก นับตั้งแต่สามีของป้าเล็กซึ่งเป็นเจ้าของร้านขายมอเตอร์ไซค์เสียชีวิต ทิ้งให้ป้าเล็กเลี้ยงลูกสาวและลูกชายตามลำพัง ป้าเล็กที่เคยเป็นแต่แม่บ้านก็ลุกขึ้นมามุ่งมั่นทำงาน ไม่ได้จมอยู่ในความทุกข์ สามารถเลี้ยงลูกทั้งสองจนเติบโตใหญ่และมีงานการทำที่เมืองนอกกันหมดแล้ว ว่างเมื่อไรลูกๆ ก็ส่งตัวมาให้ป้าเล็กไปเยี่ยมและพาไปเที่ยว บางครั้งป้าเล็กจะนัดแนะกับกลุ่มเพื่อนเก่าไปเที่ยวต่างจังหวัดหรือต่างประเทศ เห็นชีวิตป้าเล็กแล้ว ภัณรสีก็รู้สึกอิจฉาเหมือนกัน

"ปั้นอยากมีชีวิตเหมือนป้าเล็กจังคะ"

"บ้านเป็นของบ้านแบบนี้ก็ได้อยู่แล้วนี่ลูก ทำไมต้องอยากเป็นเหมือนคนอื่นด้วย"

"ก็ชีวิตบ้านไม่มีอะไรน่าสนใจนะ ตื่นเช้าไปทำงานกลับบ้านดูละคร ดึกหน้อยก็นอนแล้วก็ตื่นเช้าใหม่ เป็นวงจรแบบนี้ทุกวันจนบ้านมองไม่เห็นว่าเป็นจะหลุดไปจากชีวิตน่าเบื่อนี้ได้ยังไง"

"บ้านมองไม่เห็นหรือบ้านไม่ยอมมองกันแน่ลูก" คำถามเรียบง่ายของ บ้าเล็กไม่ต่างจากหมัดลุ่นๆ ที่กระแทกเข้าใจกลางท้องน้อยจนเธอไร้คำพูดไปชั่วขณะ

"บ้านมองแล้วคะบ้าเล็ก แต่นึกไม่ออกว่าจะพ้นจากชีวิตแบบนี้ยังไง บ่นอยากเป็นแบบบ้าเล็ก อยากไปไหนก็ได้ไป อยากทำอะไรก็ได้ทำ"

หญิงวัยกลางคนผู้ผ่านทุกข์สุขมานานักต่อนักและเห็นว่ามันคือธรรมดาของโลกจึงยิ้มอ่อน

"แล้วตอนนี้อะไรที่ขวางบ้านไว้ละลูก"

"นั่นสิ! อะไรที่ขวางเธอไว้...เงิน...ความกตัญญู...ครอบครัว...หรืออะไรกันแน่ที่ผูกมัดชีวิตจริงจนเธอตื่นเท่าไรก็ไม่อาจพ้นไปจากห้วงทุกข์ที่เจออยู่ทุกวันนี้ได้สักที"

"บ้านก็ไม่รู้จะบอกยังไงเหมือนกันคะบ้าเล็ก ถ้าบ้านไม่อยู่สักคน แล้วแม่กับพี่ไปจะทำยังไง แล้วพ่อก็ป่วย แม่กับพี่ไปไม่ค่อยไปเยี่ยม บ้านก็เลย...ได้แต่ทนค่ะ"

"ฟังๆ ดูเหมือนบ้านกำลังโทษคนอื่นอยู่รีเปล่า ชีวิตของบ้านเอง บ้านก็ต้องเลือกเอง บ้าเข้าใจว่าตอนนี้บ้านอาจติดข้อจำกัดหลายอย่าง ถ้างั้นก็เริ่มจากอะไรที่เล็กๆ ไปก่อนดีไหม ถ้าเหนื่อยหนักก็ไปพักผ่อนเช่นไปต่างจังหวัดไกลๆ หรือจะไปปฏิบัติธรรมกับป่าสักสองวันก็ได้ บ้าเข้าใจว่าบ้านเจออะไรอยู่ จะให้หักดิบทำอะไรเกินไป อันนี้บ้านก็ไม่แนะนำ"

"แต่บ้านไม่อยู่วันเดียว พี่ไปกับแม่ก็คงตามหาให้ควักแล้วค่ะ"

"ปั้นแน่ใจแล้วหรือลูกว่าเป็นเพราะไปกับบองค์ที่รังปั้นไว้ ที่จริงแล้วเป็นปั้นเองรีเปลาที่ยึดพวกเขาไว้ แล้วอ้างว่าเพราะพวกเขาทำให้ปั้นไปไหนไม่ได้"

"ป่าเล็ก!"

คำตอบแทงใจดำทำให้ปັນรสีหน้าเผือด บางทีอาจไม่ใช่ หรือบางทีอาจเป็นความโดดเดี่ยวที่ทำให้เธอยึดติดและยอมทุกอย่างเพื่อให้พวกเขาอยู่บ้าน ก่อนผลึกความผิดเรื่องที่ตนเองไปไหนไม่ได้ให้พวกเขา เธอจะได้รู้สึกดีขึ้น

แปลกดีเหมือนกัน คุยกับป่าเล็กไม่กี่คำป่าเล็กก็สามารถมองทุกอย่างได้ทะลุปรุโปร่ง แบบที่คนชี้ขลาดอย่างเธอไม่กล้าแม้แต่จะหาคำตอบให้ชัดเจนด้วยซ้ำ

"มนุษย์เราไม่ได้เกิดมาเพื่อจมอยู่กับความทุกข์นั้นลูก พระพุทธองค์สอนให้รู้จักทุกข์แล้วก็หาทางดับมันเสีย แต่สิ่งที่ปั้นทำคือการยึดทุกข์นั้นไว้กับตัว เหมือนปลาที่ตื่นอยู่ในบ่อที่ไม่มีน้ำ มันทรมาณนะลูก"

ศิระชะทุยสวยโคลงรับความจริงที่ป่าเล็กขุดขึ้นมาวางหรา หยาดน้ำปริ่มขอบตาร่วงพรลงอาบสองแก้มใส ป่าเล็กจึงเลื่อนตัวเข้ามาโอบเธอไว้ในอ้อมแขน ลูบหลังปลอบเหมือนเด็ก ๆ ทุกครั้งที่ทะเลาะกับพี่สาวหรือแม่เลี้ยงแล้ววิ่งมาหาป่าเล็ก เธอก็จะได้คำปลอบโยนและที่ปักพียงชั่วคราวก่อนกลับไปเผชิญความจริงอันแสนปวดใจ

บ้านไม้สองชั้นค่อนข้างเก่ามีไฟดวงเล็กส่องสว่างจากหน้าประตูรั้วเหล็กดัดสีซีด ภายในมีพื้นที่เพียงเล็กน้อยสำหรับวางชุดเก้าอี้พลาสติกกับกระถางต้นไม้อีกสี่ห้าต้น ก้าวอีกไม่กี่ก้าวก็ถึงประตูไม้ซึ่งแม่เลี้ยงกำลังนั่งตากลมตะแคงเม็ดแดงโม แกวตายามจับจ้องเธอเลื่อนไปด้วยริ้วรอยหงุดหงิด

"หิวจนไส้จะก้าวแล้ว เข้าไปทำอะไรให้แม่กินหน่อยไป มีไข่อยู่ในตู้แฉะ ถ้ามีหมูสับก็โยนๆ ลงไป ทอดไข่เจียวให้แม่สักจาน ข้าวคงพอมืออยู่ ชูตุงเอาหน่อยแล้วกัน"

ทั้งที่แม่นั่งว่างแต่ก็ยังอุตส่าห์หรือจิกหัวใช้เหมือนเธอเป็นคนรับใช้ แม่บอกบัตไปหลายครั้ง แต่ทุกครั้งแม่เลี้ยงก็มักหยิบยกบุญคุณสารพัดขึ้นมาจนบัตรู้สึกเลือกที่จะเจียบและก้มหน้าก้มตาทำตามเพื่อตัดรำคาญ

"แล้วทำไมกลับเอาปานนี้ล่ะ"

"มอ! ไช้ค้บั้นเสียเมื่อเช้า บั้นก็เลยต้องต่อรถเมล์หลายต่อค่ะแม่"

"ชื่อใหม่ก็สิ้นเรื่อง พี่สาวแกรวยนักไม่ใช่หรือ เพิ่งจะถอยกระเป๋ามาด้วยนี่"

"บั้นไม่यरบกวณพีไปหอรอกค่ะ แคพีไปส่งเสียบั้นเรียน บั้นก็เกรงใจมากอยู่แล้ว"

"อ๊วย พี่น้องกันมัวเกรงจงเกรงใจกันทำไม"

"นั่นนะสิ ไม่เหมือนกาฝากแถวนี้ ไม่มีความเกรงใจ ดีแต่เกาะชายคาบ้านกินไปวันๆ"

"แกว่าใครหงโป้" แม่เลี้ยงลุกขึ้นเท้าสะเอว ทว่าพี่สาวแสนสวยกลับวาดรอยยิ้มหยัน เดินออกมาจากด้านในบ้านอย่างไม่มีหระ

"พูดลอยๆ อยากรับก็รับไปสิ" พุดจบก็วางมือบนไหล่ของสาวเพื่อสวมรองเท้าสั้นสูง คอเสื้อชุดรัดรูปสีดำคว้านลึกจนเห็นร่องอกอิม เห็นแล้วก็อิจฉนา บัตรู้สึกเชื่อว่าชายใดเห็นคงยินดีทุ่มหมตหน้าตักเพื่อให้ได้เซยชม

'บั้นอยากมีเซ็กซ์แอฟฟิลแบบพีไปบ้าง'

'มีไปทำไม หน้าปลาทูนสันเขื่อน หุ่นยังกะไม้เสียบผีแบบแกแหละดีแล้ว ปลอดดภัยที่สุด เชื่อฉัน!'

'ก็บั้นอยากมีผู้ชายมาชอบเหมือนพีไปบ้างนี่นา'

'ชื่อนั้นง่ายมาก แกยกกระโปรงขึ้นสูงๆ ชี้อ้วนจะวิ่งกระดิกหางมา

เป็นพรวน'

'พี่ไปเลิกพูดจาแบบนี้สักทีได้ไหม บั้นไม่ชอบเลย บั้นหมายถึงบั้น
อยากมีผู้ชายดีๆ สักคนที่รักแล้วก็ห่วงใยบั้นอย่างจริงจัง'

ทว่าพี่สาวกลับตีดนิ้วที่หน้าผากเพื่อเรียกสติ 'ตื่นได้แล้วะ ผู้ชาย
แบบนี้ไม่มีที่ไหน แต่ถ้ามีก็คงตกถึงคนสวยอย่างฉันก่อนถึงลูกเบ็ตซ์ให้เร
อย่างแก'

เจ็บบ์ก็เจ็บบ์อยู่หรอก แต่ในใจลึกๆ บัณรสู้รู้ว่าพี่สาวหวังดี แล้วก็รู้ว่า
ไบหน้าจืดชืดหลังแว่นตากรอบหนาต่อให้ทาครีมแพงๆ ก็ไม่ช่วยให้สวยขึ้น
ยังคงไร้จุดเด่นบนใบหน้าเช่นเดิม แต่อย่างน้อยลูกเบ็ตซ์ให้เรอย่างเธอก็
อยากมีใครสักคนชมว่าน่ารักและชวนมาเป็นแฟนบ้างนี่นา

"ฉันจะไปแล้ว แกช่วยถือไปส่งที่รถหน่อย"

บัณรสีรับกระเป๋า พร้อมชุดบักเลื่อมสีนุกดที่ห่ออยู่ในถุงพลาสติกใส
พลางนำไปแขวนในรถญี่ปุ่นคันกะทัดรัด ก่อนเปรยถามพี่สาว

"พี่ไปกินอะไรยัง รอฉันทำกับข้าวให้ไหม"

"ขึ้นรถแกทำกับข้าว มีหวังฉันขึ้นโซว์สายพอดิ ไว้กินที่เฮคีย์ก็ได้
นายให้ลงบัญชีไว้ได้"

"เขาให้ลงบัญชีแบบนี้ทุกคนหรอ" บัณรสีถามเสียงซื่อ ขณะที่ปรียากร
เชิดหน้าอย่างภาคภูมิใจ

"เขาให้แต่ตัวที่ออปจ ของร้านเท่านั้นแหละ"

"แล้วนายเคย...แบบว่าเคย..."

"เคยได้ฉันนี่เปล่านะหรอ" บัณรสีหน้าแดงก่ำกับคำถามชวนผ่าซาก
ของพี่สาว แต่ก็จำต้องพยักหน้า "ไม่เคย! ทั้งที่ฉันอยากเอาตัวเข้าแลก
ใจแทบขาด"

ปรียากรพูดกั้วหัวเราะ ดวงตาระยิบระยับยามนึกถึงเรือนร่างสูงใหญ่
ในชุดสูทสีเทาควันบุหรี่ของผู้เป็นนาย กรอบหน้าหล่อเหลาคมสัน แต่ที่

ทำให้สาว ๆ ในไฮศีย์ปลื้มปริ่มก็คือแววตาเย้นชาไร้หัวใจนั่นเอง

"พี่ไปอย่าพูดดังสิ อายคนอื่นเค้า"

"จะอายทำไม คุยกับแกแค่สองคน แล้วอีกอย่างฉันก็พูดเรื่องจริง ถ้าได้อยู่กับนายสักคืนนะ แม่จะแก้ผ้าวิ่งรอบซอยสักร้อยรอบเลย"

"อะไรขนาดนั้น บั้นไม่เคยเห็นพี่ไปทุ่ทุ้นขนาดนี้เลยนะ"

"ก็เพราะรู้ว่าไม่มีทางได้นะสิก็เลยกล้าพูด คนไร้หัวใจอย่างนายไม่มีวิน แลคนในบังคับบัญชาหอรอก พวกสาว ๆ ในไฮศีย์อ่อยเท่าไรก็ไม่สำเร็จ"

"พี่ไปก็สวย ไม่คิดว่าอาจจะอ่อยสำเร็จเหอ"

"ถึงฉันสวย แต่ฉันก็ไม่โง่หอรอกยะ อ่อยนายอย่างมากนายก็เอาที่ สองที่แล้วถีบหัวส่ง ฉันอยู่ไฮศีย์ทำงานเป็นตัวที่อบแบบนี้ได้เงินตั้งเยอะ เรื่องอะไรจะเอาอนาคตมาแลกแค่คืนสองคืน"

แม่ไม่เคยเห็นหน้าเจ้าของไฮศีย์ แต่ถ้าพี่สาวขมละก็ เขาคงหล่อเหลา หาดัวจับยากจริงๆ

"ฉันไปละ แกมัวแต่ชวนคุย เดี่ยวสาย"

บัทธรียื่นส่งพี่สาวเสร็จ กำลังจะปิดประตูรั้วก็เหลือบเห็นโกคิน ยืนรดน้ำต้นไม้อยู่ข้างรั้วพอดี

"พี่เอ๋มายืนตรงนี้ตั้งแต่เมื่อไรคะ บั้นตกใจหมดเลย"

"เพิ่งเมื่อครู่นี่เองจะ ไปไปทำงานเหอ ดึกตื่นแล้วนะ เป็นสาวเป็นนาง มันอันตราย"

นี่แหละโกคิน พี่ชายข้างบ้านแสนดีของเธอ ช่วงห่วยใยสารพัด มีอะไรเดือดร้อนก็ได้เขานี้แหละเป็นที่พึ่ง แล้วอย่างนี้จะไม่ให้เธอแอบหลงรัก ได้อย่างไร

"บั้นบ่นหลายรอบแล้ว พี่ไปพึ่งที่ไหนละคะ พี่เอ๋นั่นแหละช่วยบั้นพูด หน่อยสิคะ"

"จะดีเหอ พี่เป็นคนนอกนะ"

"คนนอกที่ไหนล่ะคะ พี่ไปเห็นพี่เอ๋มาตั้งแต่ยังเล็กๆ ในบรรดาผู้ชาย พี่ไปไว้ใจพี่เอ๋ที่สุดแล้วล่ะคะ"

"บั้นก็ชมเกินไป พี่ชักทำตัวไม่ถูกแล้วสิ"

เวลาผู้ชายที่หลงรักเขินขึ้นมา ทำไม่ถึงน้ามองอย่างนี้ก็ไม่รู้ สงสัย คินนี่เธอต้องเก็บไปฝันแน่ๆ

"พี่เอ๋มายืนทำอะไรตรงนี่คะ" พิมพ์พรเดินหน้ามุ่มออกมาจากในบ้าน พอเห็นว่าเป็นปัทมรสีก็ทำหน้าโล่ง

"พี่คุยกับบั้นอยู่นะจ๊ะ"

คงเพราะพิมพ์พรเป็นคนขี้หึงจึงมักระแวงเวลาแฟนหนุ่มพูดคุยกับผู้หญิง โดยเฉพาะปรียากร แต่คงไม่สนใจปลาทูลหน้าห้อยอย่างเธอหรอก ทั้งที่คนที่พิมพ์พรต้องระวังที่สุดคือลูกเบ็ตซี่เหร่คนนี้ต่างหาก

ทว่าความรู้สึกที่โกตินมีให้เธอคือความห่วงใยแถมเอ็นดู ปัทมรสีรู้ความจริงข้อนี้มาตลอด เลยได้แต่เก็บความรู้สึกที่มีต่อเขาไว้ในใจเรื่อยมา ทั้งที่ก่อนคบพิมพ์พร เพื่อนสนิทตะยั้นตะยอให้เธอสารภาพความในใจ แต่คงเพราะเข็ดกับการบอกรักแล้วถูกปฏิเสธ ลูกเบ็ตซี่เหร่อย่างเธอจึงเป็นได้เพียงน้องสาวข้างบ้านเท่านั้น

บทที่ 5

คำว่า 'เสียสองตัวอยู่ถ้าเดียวกันไม่ได้' คงไม่จริงสำหรับไฮคีย์ สถานันั้นเที่ยงยามค่าคืนย่านเอกมัย เพราะนอกจากที่นี่จะรวมเหล่าเสือสาวแสนสวยไว้อย่างคับคั่งแล้ว ยังพรั่งพร้อมด้วยสิ่งอำนวยความสะดวกมากมาย บริการระดับเฟิร์สคลาส และความปลอดภัยขั้นสูงสุดที่บรรดานักธุรกิจและผู้มีอำนาจในวงการเมืองล้วนแวะเวียนมาท่องเที่ยวโดยไม่ต้องคำนึงถึงชื่อเสียง เพราะที่นี่มีห้องลับสำหรับลูกค้าระดับวีไอพีหลายสิบห้อง และพื้นที่สำหรับนักท่องเที่ยวชาวขรยามราตรีได้เพลิดเพลินกับบรรดาสาวโคโยตี้และพนักงานสาวที่พร้อมมอบความบันเทิงให้

คีรินเชื่อเสมอว่าเงินซื้อได้ทุกอย่าง จะเสียสาวกี่ตัวก็ต้องสยบภายใต้อำนาจเงินของเขา ชายหนุ่มจึงไม่ลังเลที่จะทุ่มเงินกวาดบรรดาดาวจรัสแสงจากแหล่งบันเทิงมารวมกันไว้ที่นี่ แล้วพวกเธอก็ตอบแทนเขาด้วยการดูแลลูกค้าระดับวีไอพีอย่างไร้ที่ติ

ดวงตาคมกริบทอดมองเหล่าลูกค้าหนุ่มมัลดีมันท์ที่กำลังเพลิดเพลินกับความบันเทิงจากโคโยตี้สาวสวยบนเวทีจากหน้าต่างห้องทำงานชั้นสอง เขาควรจะเลื่อนสายตาต่อไปยังมุมอื่นๆ ของผับหรู ตรวจตราความเรียบร้อย

เช่นทุกวัน แต่วันนี้กลับหยุดลงที่นักเต้นสาวซึ่งมีเค้าโครงหน้าใกล้เคียงกับคุณครูสาวร่างบอบบางที่เห็นวันนี้ ความสงสัยนั้นผลักให้ออกปากถามเลขาฯ หุ่นขี้กวาง

"ผู้หญิงคนนั้นชื่ออะไรบว"

คนถูกถามหรือตามองก่อนห่อปากในทำนองจดจำได้ "ชื่อปริยากร ชื่อเล่นไป๋ศรีบ๋าย เพิ่งมาอยู่ได้ไม่กี่เดือน นายสนใจหรือครับ ผมติดต่อหะ..."

ยังไม่ทันจบคำ ริมฝีปากของบวรก็ต้องขบเข้าหากัน ความเยียบเย็นจากแวตาคมดูวาบไล่จากต้นคอลงมาถึงแผ่นหลังยามผู้เป็นนายตัวดมอง

"ขอโทษครับนาย ผมลืมนิดว่านายไม่ยุ่งกับเด็กในร้าน ว่าแต่นายถามชื่อไป๋ทำไมหรือครับ"

"แก้วผู้หญิงคนนั้นเหมือนครูของคิรินี่เปล่า"

หวนนึกถึงคุณครูสวมแว่นกรอบหนา รูปร่างบอบบางที่เห็นจากในรถเมื่อเช้า เทียบกับสาวนักเต้นสุดเซ็กซี่ที่กำลังโยกย้ายสายสะโพกอย่างเข้ายวนแล้ว บวรก็รีบส่ายหน้า

"เค้าโครงหน้าใกล้เคียงแต่ผมว่าคนละคนครับ นายคงไม่เคยเห็นไป๋ใกล้ๆ สวยกว่านี้มากครับ"

คงเพราะที่นี่มีผู้หญิงสวยเยอะเกินไป คิรินจึงแยกไม่ออกว่าใครเป็นใคร ความสวยงามกลายเป็นความจำเจและค่อนข้างน่าเบื่อสำหรับคนที่คุ้นชินเขาถึงสะดุดตาผู้หญิงรูปร่างบอบบาง หน้าตาจืดชืดคนนั้น

"ให้ผมเรียกไปมาพบนายไหมครับ"

"ไม่จำเป็น ฉันแค่สงสัย ไม่มีอะไรหรอก"

เขาละความสนใจจากความสวยงามด้านล่างกลับมายังตัวเลขในแฟ้มเอกสาร กวาดสายตาอ่านไปเรื่อยจนกระทั่งเจอจุดที่สงสัย จึงใช้ปากกาสีแดงวงไว้

"นี่มันค่าอะไรบวร"

บวรโน้มใบหน้าลงมาพลาถอนหายใจ "ก็ค่าเลี้ยงดูปู่เสื่อพวก
ขาประจํานั่นแหละครับ"

"ทำไมเพิ่มมากกว่าเดิมตั้งหลายเท่าตัวแบบนี้ล่ะ"

"สาวจ ตัวที่อปปออยู่กันแน่นร้าน พวกขาใหญ่สี่เขี้ยวสีกากี้ก็อยากมา
ใช้บริการเป็นธรรมดาครับ"

คีรินข่มความขุ่นใจไว้ภายใต้สีหน้าเย็นชา เขายินดีหากตัวเลขนี้
ช่วยอำนวยความสะดวกให้ร้านดำเนินกิจการได้ราบรื่น แต่ต้องแน่ใจว่า
ตัวเลขนี้มาจากคนที่มีอำนาจ ไม่ใช่โอ้อวดคุยแฉกกับพวกตัวเล็ก ๆ จากถิ่นอื่น

"ต่อโทรศัพท์ถึงท่านให้ด้วยบวร" ครู่หนึ่งบวรก็ยื่นโทรศัพท์ให้เขา
เมื่อปลายสายส่งเสียง

"สวัสดิ์ครับท่าน"

"อ้าว คุณคือนั่นเอง อุตส่าห์โทรมากลางคํากลางคินแบบนี้ มีอะไร
รีไปเล่า"

"ผมต้องขอโทษที่รบกวนเวลากลางคิกของท่านครับ"

"ไม่เป็นไร เราคนกันเองทั้งนั้น วันนี้มีอะไรให้ผมช่วยล่ะคุณคี"

บทสนทนาของผู้เป็นใหญ่ทั้งสองดำเนินไปเกือบสิบนาที ก่อนที่
นายใหญ่ของไฮเคียจะวางสายด้วยสีหน้าผ่อนคลาย

"ไม่ใช่คนของท่าน เดี่ยวท่านเคลียร์ให้"

คีรินเอ่ยเสียงเนิบนาบ ตรวจตารางานอีกเล็กน้อยก็ลุกจากโต๊ะทำงาน
ลงไปชั้นล่างเตรียมตัวกลับบ้าน ทว่าทันทีที่ลงมาเย็นอยู่ที่หัวบันได รุ่ง
หญิงสาวคนหนึ่งก็ถอยหลังมาชนละม้ายจะให้เขาโอบประคอง ทว่าลูกไม้
ตื้นๆ แบบนี้คีรินเจอมาจนชินและเบื่อหน่ายจึงยืนนิ่งพลาถเหลือบมอง
พวกสาวจ โดโดยตีคนอื่นด้วยแววตาเยียบเย็น สาวจ พวกนั้นจึงรีบดึง
มือเพื่อนออกมาจากอกนาย

"รีบขอโทษนายเร็วเข้าสิไป" เพื่อนโคโยตี้สาวล่ำลึงลักพูด ปรียากรก็ทำตามอย่างว่าง่ายด้วยการคลี่ยิ้มกรุ้มกริม กราบสวยๆ ที่แฝงอกตึงแน่นของนายใหญ่

ภาพนั้นทำให้บวรเบิกตาโพล่ง ยิ่งเห็นรอยขบกรามที่ข้างแก้มก็ดูออกว่านายกำลังข่มความเดือดดาลไว้อย่างสุดกำลัง

"ไปขอโทษนะคุณนาย เมื่อกี้ไปเดินเสร็จ ลูกค้าชวนดื่ม ไปก็เลยดื่ม เป็นเพื่อนลูกค้านักไปหน่อย"

นายใหญ่พยักหน้ารับรู้ ก่อนเบี่ยงตัวเดินลึ่วๆ ออกไป บวรที่ยืนรั้งท้ายจึงปรามเสียงเข้ม

"ทีหลังอย่าทำแบบนี้อีกถ้าไม่อยากถูกไล่ออก"

"ไปไม่ได้ตั้งใจนะคุณบวร ไปเมาจริงๆ" หญิงสาวบีบเสียงหวานแต่คนที่คลุกคลีกับสาวๆ รู้เช่นเห็นชาติพวกเธอมาเยอะกลับตอหนายใจระอา

"ดูแลเพื่อนให้ดี อย่ามารุ่มร่ามกับนายอีกถ้าไม่อยากถูกไล่ออกยกทีม" สาวๆ โคโยตี้รีบพยักหน้าหงึกหงัก แต่พอลับร่างสันทัดของเลขชาย หนุ่มปรียากรก็แบมือออกทันที

"จ่ายมาเลยอะ ฉันชนะ"

"ไม่น่าไปทำพนันนายไปเลย"

"ก็ใครจะไปรู้ล่ะว่าวันนี้นายจะไม่โกรธ" โคโยตี้สาวทั้งสามวางแบงก์ร้อยคนละสองใบให้ผู้ทำพนันอย่างไม่เต็มใจนัก

"โง่งล่ะ ฉันบอกแล้วว่านายใหญ่ไม่ทำอะไรฉันหรอก"

"วันอื่นก็ไม่แน่หรอกอะ ทำเป็นเล่นไป ฉันเห็นสายตานายแล้วเสียวสันหลังแทนแกลเลย"

"แต่ฉันเสียวตรงอื่นมากกว่า" ปรียากรหัวเราะคิกคัก ทว่าเพื่อนทั้งสามกลับเบ้าปาก

"นายไม่ได้น่ากลัวแค่คำเล่าลือนะยะ แกเพิ่งมาอยู่บ้านได้ไม่เท่าไร ถึงไม่รู้ว่านายน่ากลัวแค่ไหน"

"แหม ทำตกใจไปได้ ผู้ชายเก๋าสิบเก้าเปอร์เซ็นต์แพ้ผู้หญิงทั้งนั้นแหละ"

"นายใหญ่นี้แหละหนึ่งเปอร์เซ็นต์ที่เหลือ"

"ถ้าแกเอาชนะใจนายใหญ่ได้ ฉันถอยซาแนลคลาสสิกให้แกเลย"

"พูดแล้วห้ามคืนคำนะยะ"

"แกทำให้ได้ก็แล้วกัน อย่ารีบชิงลาออกไปก่อนล่ะ"

ความลั้งเลซอนอยู่ภายใต้สีหน้าระรื่นและรอยยิ้มมีร่าเริง แต่อยู่ต่อหน้าโคโยตี้สาวคนอื่น คนอย่างปรียากรไม่มีวันเผยจุดอ่อนให้อีกฝ่ายจับได้หรอก ส่วนคำทำนั้นเธอคงต้องคิดดูอีกที ระหว่างกระเป๋าสานแลกับลูกตะกั่ว ตัดสินใจไม่ยากเลยว่าปรียากรจะเลือกอะไร

ตั้งแต่ลูกชายย้ายมาอยู่กับเขาเมื่อปีก่อน คีรินก็ไม่ได้กลับไปอยู่บ้านหลังใหญ่ในเมืองอีกเลย แต่เลือกพำนักที่เพนต์เฮ้าส์ใจกลางสาทร เพราะใกล้โรงเรียนของลูกมากกว่า วาคินคุ้นเคยกับชีวิตที่อังกฤมาหลายปี พอมาอยู่เมืองไทยเขาจึงไม่อยากบังคับให้ลูกตื่นเช้าฝ่ารถติดไปโรงเรียน แต่อยากให้ลูกได้ทานอาหารเช้าอย่างเต็มที่โดยมีเขาไปส่งที่โรงเรียน แล้วหากไม่ติดธุระที่ไหนเขาก็จะไปรับลูกมาส่งที่เพนต์เฮ้าส์ ใช้เวลาอยู่กับลูกสักชั่วโมงสองชั่วโมงก่อนจะแวะเวียนไปดูกิจการของเขายามค่ำคืน

แม้จะเหนื่อยกว่าเมื่อก่อนแต่เขาเต็มใจ เพราะรู้ว่าตนไม่ได้อยู่ตามลำพังอีกแล้ว ทำงานทุกวันนี้ก็เพื่ออนาคตของลูก ความเหน็ดเหนื่อยที่เหมือนจะหนักจึงไม่หนักอย่างที่คิด

ยิ่งกลับมาถึงเพนต์เฮ้าส์เห็นลูกนอนหลับอยู่บนเตียงนอนนุ่มละมุนที่ตนเลือกสรร ใบหน้าเล็กจ้อยอิงอยู่กับหมอนสีขาวสะอาด ลักยิ้มน้อยๆ

ผุ่ซึ้บนบไบหน้าลูก เพียงแค่นี้คนเป็นพ่อก็หายเหนื่อยเป็นปลิดทิ้ง

"กลับมาแล้วหรือคะนาย"

ทั้บทีม พี่เลี้ยงสาววัยสามสิบต้นๆ ภรรยาของนิพนธ์ บอดี้การ์ดประจำกายเขาร้องทักพลางลุกขึ้นจากโซฟาตัวใหญ่ไม่ไกลจากเตียงของลูกชาย

ตอนแรกเขาคิดอยู่นานว่าจะหาใครมาดูแลวาติน เพราะงานของเขาค่อนข้างรัดตัว แต่โชคดีที่บ้านของทั้บทีมกับนิพนธ์อยู่ถัดจากเรสซิเดนซ์ไปไม่กี่ซอย ประกอบกับทั้บทีมเคยเลี้ยงหลานมาก่อน จึงไม่มีปัญหาเกี่ยวกับการดูแลเด็ก แม้วาตินจะออกฤทธิ์ออกเดชมากในช่วงแรกก็ตามที่

"คืนหลับไปนานรึยัง"

"ตั้งแต่สองทุ่มคะ น้องคืนตัวรุมๆ ทั้บทีมให้ทานยาน้ำไปแล้ว นี่ตัวไม่ค่อยร้อนแล้วคะ"

ศิรินย่นคิ้ว "ถ้าพรุ่งนี้ตัวร้อนอีกก็ให้กินพักดีกว่า"

"คะนาย เอ่อ...คือว่า...นายคะ...วันนี้คุณครูฝากทั้บทีมบอกนายว่าพรุ่งนี้ขอพบนายด้วยคะ"

เรียวกิ้วหน้าขมวดเข้าหากัน ประกายตาคมกล้าวาววับ เพราะไม่เคยมีครูคนไหนเรียกร้องแบบนี้มาก่อน

"คุณครูคนไหน"

"คุณครูคนใหม่ที่ทั้บทีมคุยด้วยเมื่อเช้าไงคะ เธอชื่อครูปั้น ภัทรสีคะ"

"แล้วบอกรึเปล่าว่าเรื่องอะไร"

"เห็นว่าอยากคุยเรื่องน้องคืนจริงแก็เพื่อนคะ"

"บอกรึเปล่าว่าให้คุยกับบรรแทนได้"

"หนูบอกแล้วคะ แต่คุณครูยืนยันกรานว่าขอคุยกับคุณพ่อคะ"

ริมฝีปากหยักหนาแ้มเข้าหากันเป็นเส้นตรง ความเดือดดาลแล่นพลา่่นโทสะถูกเคี้ยวจนคุกรุ่นอยู่บนดวงหน้าคมคาย ดีที่ห้องค่อนข้างสลัวเพราะ

เปิดเพียงโคมไฟบริเวณหัวเตียง

"ทับทิมกลับเถอะ เตี่ยฉันดูลูกตัวเอง"

ทับทิมกลับไปแล้วตอนเขานั่งลงข้างลูกชายตัวน้อย เอ้อมมือลูบเส้นผมสีน้ำตาลเข้มนุ่มมือ ปอยผมเล็กๆ ระพวงแก้มยุ้ย แขนขากลมป้อม อยู่ในชุดนอนลายการ์ตูนสีฟ้า น่ารักน่าเอ็นดูเหมือนตุ๊กตาเด็กผู้ชายตัวน้อย เขายังไม่เอียงเชื่อตัวเองเลยว่าเขาจะมีลูกอายุเกือบหกขวบแล้ว

เวลานอนหลับข้างนารักเหลือเกิน แต่ตื่นขึ้นมาที่ไรก็ชนหน้าดูพอเงื่อมือขึ้นจะตี เขาก็ต้องเปลี่ยนใจทันทีที่เห็นดวงตากกลมแป๋วของลูกจ้องมาด้วยแววหวาดหวั่น ทว่าการไม่สั่งสอนนั้นกลับสร้างปัญหาให้ลูกชายเอาแต่ใจและเกเรจนเพื่อนๆ ต่างไม่เอียงยุ่งด้วย คีรินไม่รู้จะทำอย่างไรดี เขาตีลูกไม่ลง จึงเลือกซุกความผิดไว้ใต้กองเงินเพื่อปกป้องลูกชายจากปัญหาทั้งปวง

ร่างเล็กจ้อยพลิกตัวไปมา แก้มยุ้ยนุ่มนวลสัมผัสกับหลังมือโดยไม่รู้ตัว ใ่อุ่นจากพวงแก้มทำให้คนเป็นพ่อคลี่ยิ้ม สายใยบางๆ ที่เชื่อมโยงพ่อลูกไว้ด้วยกันอาบไล่หัวใจแห่งผากและแข็งกระด้างให้ชุ่มชื้น

สิ่งมีชีวิตเล็กๆ ที่ก้าวเข้ามาในโลกอันแสนมืดหม่น ทำให้ชายหนุ่มผู้ได้รับการขนานนามว่า 'มาเฟีย' ในวงการบันเทิงยามค่ำคืนรู้สึกหวั่นใจ เขาใช้ชีวิตโดดเดี่ยวท่ามกลางภยันตรายรอบด้านมาตลอดอย่างไม่เอีหระ แต่เวลานี้ลูกน้อยคืออีกส่วนหนึ่งของชีวิต เวลาจะทำอะไรเสี่ยงๆ เขาก็ต้องหยุดคิดว่าส่งผลอันตรายต่อลูกรีเปล่า และข้อสำคัญเขากลัวผิดสัญญา และต้องสูญเสียลูกให้กับผู้ชายคนนั้น

'เขาเหมือนลูกแท้ๆ ของผม ถ้าคืนเป็นอันตรายแม้แต่ปลายก้อย ผมจะบินไปปรับเขาคืน' ชายวัยกลางคนชาวอังกฤษประกาศกร้าว แต่เวลาที่ผ่านมากีรินได้พิสูจน์แล้วว่าเขาใช้ชีวิตระวังขึ้น และสามารถปกป้องลูกชายจากอันตรายทั้งปวงด้วยอำนาจเงิน

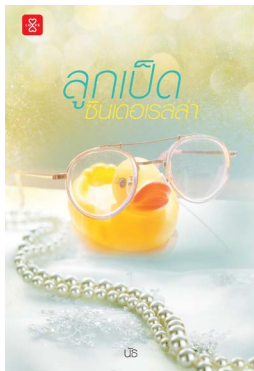
แต่แล้วจู่ๆ ผู้หญิงคนนั้นกลับโผล่เข้ามาในชีวิต

หน้าจืด ตัวเล็ก ผอมยาวประป่า ผู้หญิงที่กล้าขี่มอเตอร์ไซด์เฉี่ยวรถของเขา พอรู้ตัวก็หน้าถอดสี ขอโทษขอโพย เพราะเขารีบหรือกลัวจึงไม่อยากเสียเวลา แต่ไม่คิดเลยว่าจะได้พบเธออีกครั้งหลังออกจากโกดังร้าง

ป้ายทะเบียนรุ่นเก่าและกล่องโฟมบรรจุอาหารยี่หน่าไม่ผิดคน เขากวาดตามองไปรอบๆ เห็นอะไรใหม่ๆ ตรงกองสังกะสี เธอคงคิดว่าหลบพ้นแต่เสื้อแจ็กเก็ตสะท้อนแสงสีส้มกลับเด่นหราผ่านรูสังกะสี เธอคงกลัวมากจึงหลบอยู่ตรงนั้น เรื่องจะให้รังแกผู้หญิง คนอย่างเขาคงไม่ทำ เปล่าประโยชน์กับการเอาชนะผู้หญิงตัวเล็กๆ ไร้ทางสู้ จึงสั่งให้ลูกน้องกลับไป แต่ไม่คิดเลยว่าสองอาทิตย์ถัดมาเธอจะกลายเป็นคุณครูของลูก และกำลังเรียกเขาไปเทศนาในวันพรุ่งนี้

รอยยิ้มหยันและประกายตาก้าวมุขขึ้นบนกรอบหน้าคมคาย คล้ายกับที่กำลังนับถอยหลังรอให้ถึงวันพรุ่งนี้อย่างจดจ่อทีเดียว

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160621736.html>